

Nincs már idő

A kisfiúnak mindössze csak egyetlen vágya volt: egy nagy tepsi rakott krumpli. Nem egy DVD-játék vagy számítógép, hiszen a villanyukat a számlatartozás fejében már rég kikapcsolták. Nem is egy külföldi út valamelyik szafariparkba, mert nem akarta otthagyni édesanyját, aki egyedül nevelte őt és testvérét. Mindössze, csak egyetlen tepsi rakottkrumpli! Mivel minden áldott nap csak kenyeret ettek a testvéreivel. Ha ettek...

A tegnap is késő

„Mindennek eljön a maga ideje” – válaszolta Hiller István, az MSZP elnöke, az ország alapvető problémáinak megoldását firtató újságírói kérdésre.

En nem kétlem az elnök úr jóindulatát, ám úgy vélem, hogy onnan fönről, a hatalom és a jólét magasából nem igazán látható, hogy mi folyik ideleinn az országban. Ha valaki venné a fáradtságát, és lejönné ide a nép közé néhány napra, bizony rájönne ő is arra, amit mi már jó ideje mondunk: éspedig, hogy „Nincsen már idő!”

A komótos megoldások ideje lejárt, az országnak gyors változásokra van szüksége! Hiszen mondhatná-e valaki ennek az imént említett kisfiúnak (aki melleleg egy nagyszabású gyűjtés nyomán végre megkapta a rakott krumpliját, és a család az áramot s a számlák kifizetését) – tehát tudná-e valaki mondani ennek a kisfiúnak, hogy: „Mindennek eljön a maga ideje kisfiám, majd két év múlva eszel rakott krumplit!”

Sajnos az ő esete nem egyedi. A család számlatartozásai is újból elkezdtek felhalmozódni. Ám még ennél rosszabb hely-

zetben élő gyermekek is vannak ebben az országban, s nemcsak a roma családok között. Nem egy e kicsik közül hétköznap csakis az iskolában eszik! Voltam már olyan önkormányzati testületi ülésen, ahol a környezettanulmányok után több és tartalmasabb menüt szavaztak meg a gyerekeknek az iskolai napköziben.

Igen. A gyakorlott szem a nyomor rombolását azonnal felismeri a kisgyermeken is. Tegyük hozzá, az a szem, amely erre a látványra nyitva marad!

„Mindennek eljön a maga ideje.” Mondjuk csak ezt annak a nyugdíjasnak, akinek a nyugdíja pár forinttal meghaladja a „közgyógy” határát, és ezért nem kapja meg olcsón a szívgyógyszerét. És így majdnem annyit fizet érte, mint az egész nyugdíja.

De nincsen már ideje egyetlen szegény embernek sem. És itt nem arról van szó, hogy az emberek jobban vagy rosszabbul élnek, mint négy éve. Mert a parlamenti üléssteremben csak erről tudnak vitázni, miközben a két nagy párt viaskodása elveszi a figyelmet a probléma gyökeréről.

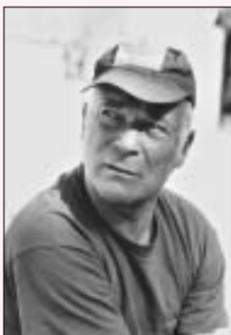
(Folytatás a 3. oldalon)

ISMÉT MOLDOVA!

ELŐZETESEN CSAK A SZABADSÁGBAN

Örömmel tudatjuk, hogy március közepén megjelenik **Moldova György ÉJFÉLI NAPSÜTÉS** (Szatírák és karcolatok) című műve, amelyből a szerző jóvoltából ismét csak A Szabadság hasábjain olvashatnak múlt heti számunktól előzetesen részleteket.

**TARTSANAK VELÜNK,
OLVASSUNK EGYÜTT!**

NEHÉZ, DE FEGYELMEZETT START

Szabó Lászlóné

A Munkáspárt szervezetei mindenütt fegyelmezetten megkezdtek a kopogatócédulák gyűjtését. Az első tapasztalatok szerint a munka nehezebb, mint korábban volt. Megszülettek az első sikerek is. E hét elejére összegyűlt a szükséges ajánlás Szabó Lászlóné (Salgótarján) és Mező Béla (Berettyóújfalú) részére. Gratulálunk az elsőeknek! Február 11-éig további tíz választókerületben túl vannak a felén, illetve elérték a 400-500-as eredményt: Gyulán, Mezőkovácsházán, Orosházán, Encsen, Makón, Füzesabonyban, Egerben, Monoron, Karcagon és Tapolcán. Szívós, kitartó munkára van szükség. Az erős megyék és Budapest valamennyi választókerületében folytatni kell a gyűjtést, ugyanakkor mihamarabb megállítani azokat a jelölteket, ahol elsőként tudnak végezni, s bejelenthetik a listát. A nehezebb helyzetben lévő megyék fokozottabban koncentráljanak a területi listához szükséges választókerületekre.

Mező Béla

MAGYAR KÉZBEN MARAD A SZEGEDI PAPRIKA

„A kudarcnak van előnye is, nevezetesen az, hogy itthon, magyar tulajdonban maradt a paprikacég. S az is előny, hogy a sükösdői tulajdonos kijelentette, a négyszáz dolgozó közül senkit sem tesz az utcára.” (3. oldal)

KÜLPOLITIKA

◆ „A washingtoni pénzügyminisztérium követelése a Sheraton szállodalánc mexikóvárosi, María Isabel nevű hoteljéből február 3-án kiutasítottak egy tizenhat fős kubai delegációt.”

◆ „A 38 milliós Lengyelországban a munkanélküliség 18 százalékos, ami EU-csúcsot jelent. A gazdasági növekedés a 2004-es 5,3-del szemben tavaly 3,4 százalék volt.” (2. oldal)

CIKKEINKBŐL

- A tőke fantomja (3. oldal)
- Munkáspárti küldöttség Moszkvában (4. oldal)
- Kárvallottak, áldozatok: az idősek (6. oldal)
- Emlékezzünk! (8. oldal)

ÖNÖK ÍRJÁK

- „Egykulcsos”, azaz osztályérdek
- Dolgozókat a parlamentbe!
- Diplomások szelekciója
- Kinek a pénzén és kinek a részére épül a gáztároló? (6. oldal)

ORSZÁGGYŰLÉSI VÁLASZTÁSOK 2006

- Óriási erőfeszítések országszerte
- Választási előkészületek Egerben, Zalaegerszegen, Szombathelyen, Veszprémben, Kaposváron
- Bemutatkoznak a képviselőjelöltek: Nagy Endre Attila, Kósa Zoltán Erik, Gombos Krisztina, Csepeli Zsuzsanna

(4., 5. oldal)

A Munkáspárt

12 pontja a parlamenti választásokra

3. Százezer forintos

minimálbért 2006-tól!

4. A fiataloknak első munkahelyet, első lakást!

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

- Február 8.** Elérte a madárinfluenza az Európai Uniót is. Olasz- és Görögországban, illetve Szlovéniában elhullott hatyúk teteméből kimutatták a betegség emberre is veszélyes kórokozóját, akárcsak Romániában és Bulgáriában. Ázsiában újabb emberi áldozatai vannak a H5N1-nek és aggasztó, hogy megjelent a vírus Afrikában is, ahol a legrosszabbak a közegészségügyi állapotok.
- Február 9.** A leköszönő palesztin törvényhozás kiszélesítette Mahmud Abbasz elnök jogkörét, aki többek között ezentúl megvétőzhat minden jogszabályt, amelyet az új Hamasz-többségű parlament hoz, ha az szerinte ellentétes az alaptörvénnyel. Abbasz a parlament jóváhagyása nélkül jelölheti ki az alkotmánybíró-ság tagjait is.
- Február 10.** Megnyílt a XX. téli olimpia Torinóban, az utóbbi években megszokotthoz képest még szigorúbb ellenőrzések közepette. Az utcákon tizenötezer rendőr felügyeli a csapatokat és a külföldi vendégeket. Külön biztonsági szolgálat vigyáz a dán, a norvég, a francia sportolókra; az olaszok tartanak a Mohamed-karikatúrák miatti akcióktól. A versenyeken tizenkilenc magyar indul hat sportágban.
- Február 11.** Tízezrek tüntettek Berlinben és Strasbourgon a tervezett új uniós szolgáltatási irányelv miatt, amely alapján az európai szolgáltatók nemzeti határok nélkül, bárhol kínálhatnák szolgáltatásaikat, ráadásul tevékenységükre továbbra is saját hazájuk szabályai vonatkoznának. A németek félnek, hogy a drágább hazai szolgáltatók háttérbe szorulhatnak, ami munkahelyek megszűnéséhez is vezethet.
- Február 12.** Irán ügyét a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség (NAÜ) az ENSZ BT elé utalja, mivel nem látja bizonyítottan Irán békés szándékait. Az ország külügyminisztériuma szerint továbbra is betartják az atomfegyverek elterjedését tiltó atomsorompó-egyezményt, bár Ahmedinedzsad elnök egyes kijelentései ezt cáfolni látszanak. Egyes brit értesülések szerint az USA már Irán megtámadására készül.
- Február 13.** Feloszlatták az olasz parlamentet, miután április 9–10-én parlamenti választások lesznek. Silvio Berlusconi jelenlegi kormányfő az első, aki egy teljes választási ciklusban megőrizte pozícióját. Most viszont a közvélemény-kutatások szerint jóval nagyobb az esélye az újabb öt éves mandátum elnyerésére kihívójának, Romano Prodinak, a balközép pártok jelöltjének.
- Február 14.** Németország tizenhat tartományra közzül már kilencre terjed ki a közszolgálati dolgozók sztrájkja. Ez az utóbbi tizenöt év legnagyobb sztrájkhulláma: országszerte mintegy negyvenezer szüntették be a munkát. A tiltakozások amiatt kezdődtek, hogy a heti munkaidőt 38,5-ről 40 órára akarják felemelni.

Botrány Mexikóvárosban

A washingtoni pénzügyminisztérium követelésére a Sheraton szállodalánál mexikóvárosi, María Isabel nevű hoteljéből február 3-án kiutasítottak egy tizenhat fős kubai delegációt. A küldetés az energia- és az olajiparban érdekelt amerikai üzletemberekkel folytatandó tárgyalásokra érkezett az országba.

Az USA álláspontja szerint a Kuba elleni embargó miatt az amerikai tulajdonban lévő szálloda nem fogadhat a szigetországból érkező hivatalos vendégeket. A nagy diplomáciai botrányt okozó ügy felkavarta a mexikói közvéleményt. A júliusi választás után távozó Vincente Fox elnök szóvivője, Rubin Agilar kijelentette, hogy „az eset megsértette az ország törvényeit, és a felelősökkel szemben teljes szigorral kell eljárni”.

A *Miami Herald* a „Rossz szomszédság” című vezércikkében azt írta: „...egy amerikai funkcionáriusok azt hiszik, hogy bármit nyerhetnek az ilyen hatalmi módszerekkel”. „Égy barátai országot magunkra haragítottunk, amerikai üzletembereket megijesztettünk Mexikóban”, és a sértődött kubaiak ismét bírálhatják az Egyesült Államokat.

A botrány hozzájárult ahhoz, hogy a baloldali vezetésű mexikói főváros Cuauhtémoc kerületének önkormányzata vizsgálatot kezdeményezett a hotel-

ben. Sajtójelentések szerint Virginia Jaromillo polgármester kijelentette, hogy az ellenőrzés több szabálytalanságot talált az engedélyezettnél háromszor nagyobb területtel nagyobbra épült szállodában. A kifogások között szerepel a biztonsági előírások megszegése és olyan létesítmények működése, amelyeket a hatóságok előzetesen nem hagytak jóvá. Jaromillo asszony kijelentette, hogy kezdeményezik a szálloda működési engedélyének a visszavonását.

A közvélemény azzal vádolja a Washington politikáját támogató, jobboldali Fox-kabinetet, hogy nem lép fel határozottan az USA-val szemben. Luis Ernesto Derbez külügyminiszter viszont azzal védekezett, hogy „veszélyes lenne elhamarkodottan eljárni” a Sheraton szállóban történt eset ügyében, kockáztatni a 65 milliárd dolláros kétoldali áruforgalmat és a mexikóiak munkavállalási lehetőségét az USA-ban.

– Tudósítónktól

Politikai társbérlet Lengyelországban

A parlamenti többség biztosítása érdekében a konzervatív Jog és Igazság (PiS) paktumot kötött a jobboldali, nacionalista Lengyel Családok Ligájával (LPR) valamint az EU-ellenes Önvédelem (SRP) szervezettel. Az osztrák Néppárt és a Szabadságpárt hat éve aláírt megállapodása után az Európai Unió egyik tagállamának a kormánya ismét a szélsőséges erőkkel szövetséget kötött. A PiS-t irányító Kaczynsky-testvérek azonban tanultak az osztrák példából és „csak” külső támogatást igényelnek a Brüsszelben szalonképtelen, nacionalista pártoktól.

A paktum aláírása előtt a PiS előre hozott választások kezdeményezésével fenyegetőzött, ami a felmérések szerint az SPR meggyengülésével és az LPR-nek a szejmből való kibukásával is járhatott volna. A „nyomás” megkönnyítette a költségvetés elfogadását, és zöld utat biztosít a szejmben a Marcinkiewicz-kabinet 153 „reform” törvényjavaslatának. Az egyelőre tizenkét hónapra kötött egyezmény alapján a két szervezet képviselői tartózkodni fognak a miniszterekkel szembeni bizalmatlansági indítványoktól, viszont egyes társadalmi csoportok anyagi támogatása növekszik, és a „szövetséges” pártok emberei vezető funkcióba kerülhetnek a különböző állami intézményekben.

Jaroslav Kaczynsky, a PiS elnöke kijelentette, hogy „a megállapodás radikális változást, az államapparátus teljes megtisztítását és új gazdaságpolitikát jelent”. „A nemzeti érdekek védelmét állandóan napirenden tartjuk, amit partnereinknek is meg kell érteniük”. A varsói *Polytika* szerint „a hatalom legfőbb célja a legkonzervatívabb keresztény értékek érvényesítése”. A lap azt írta, hogy a kormány arra törekszik, hogy a jelenlegi III. köztársaságot felváltsa az „erős” IV. köztársaság, ami egy hosszú távú politikai, ideológiai és morális átalakulást jelent. Az alkotmány módosításával a PiS a hatalom alá akarja rendelni az intézményrendszert, meg akarja változtatni az Alkotmánybíróság, a

Monetáris Tanács, az Igazságügyi Kamara és más testületek személyi összetételét. A jobboldali kormány egyik fő célpontját, a liberális reformok iránt elkötelezett Leszek Balcerowicz, a központi bank kormányzója jelenti.

A PiS elnöke szerint „a demokrácia csak egy politikai mechanizmus”. Jaroslav Kaczynsky azt is kijelentette, hogy „a vallás befolyása Nyugaton jelentősen csökken, de ezt nem kívánom Lengyelország számára”. Az új varsói vezetés számos tagja kötődik az Opus Dei-hez, ami a katoli-

kus elit reprezentatív klubja. Az 1928-ban alapított *Opus Dei* 1989 óta működik Lengyelországban, és mintegy 350 tagja, valamint több ezer szimpatizánsa van. A taglétszám azonban nem tükrözi a „háttérbe” húzódo szervezet befolyását, amelynek legfontosabb célja a krisztusi tanítások alkalmazása az élet minden területén. A Kaczynskyak a legnagyobb német tartományt, Bajorországot tekintik példaképnek, ahol évtizedek óta a konzervatív Keresztényszociális Unió van hatalmon.

A 38 milliós országban a munkanélküliség 18 százalékos, ami EU-csúcsot jelent. A gazdasági növekedés a 2004-es 5,3-dz szemben tavaly 3,4 százalék volt. A *Transparency International* szervezet korrupciós listáján Lengyelország a 67. helyen, Ghana és Kolumbia után szerepel. A PiS

nem támogatja a választásokon a második helyen végzett Polgári Platform által javasolt 16 százalékos áfa bevezetését, viszont ragaszkodik egyes gazdaságtalan szektoroknak (bányák, kohászat, energiatermelés stb.) az EU által is bírált támogatásához.

A brüsszeli támogatások érdekében a kormányzat kénytelen volt szakítani a PiS korábbi, alig burkolt euroszeptikizmusával. A 2007–2013-as időszakra vonatkozó tárgyalások során a közös agrárpolitika ügyében először találkoztak a francia és a lengyel érdekek, viszont Varsó szembe került hagyományos szövetségeseivel, a büdzsé megszorítását követelő Nagy-Britanniával. Marcinkiewicz miniszterelnök a választások után kijelentette, hogy az euróveztetzelhez való csatlakozás nem szerepel a kormányzat prioritásai között. Brüsszelben az sem jelent jó pontot, hogy a francia és a holland népszavazáson megbukott európai alkotmányt az új lengyel kormány halottnak tekinti. A miniszterelnök hangsúlyozta, hogy „az Európai Uniót meg kell reformálni, de nem szabad a politikai integrációt erőltetni”. Marcinkiewicz az integrációt néhány fontosabb területre (a biztonság, az energiaellátás stb.) korlátozná, amit a francia Courier International szellemesen úgy kommentált, hogy „Európa éltap szerint”. Ezt a „menüt” azonban Brüsszel, Párizs és Berlin egyaránt ellenzi.

Kazimierz Marcinkiewicz január közepén látogatást tett Budapesten, és találkozott Orbán Viktorral, a Fidesz elnökével is. Az újságíróknak Orbán azt mondta, hogy a lengyel példa „mint a forogatókönyv a magyar jobboldal számára is, igyekezzünk tanulni belőle”.

No comment!

Lengyel Ákos

Ülésezik a sejm

Az iraki háború szomorú mérlege

Sajtójelentések szerint január 31-én az iraki Baszra város közelében életét vesztette Alexander Pritchard káplár, aki a közel három éve tartó háborúnak a századik brit áldozata. Az ellenállók által elhelyezett robbanószerkezet egy Land Rover típusú terepjárókból álló konvoj mellett lépett működésbe, és több katonát is súlyosan megsebesített. A 31 éves, háromgyerekes családapa már háborús veteránnak számít, mert korábban Koszovóban és Boszniában „békefenntartóként” szolgált.

Az újabb tragédiát követően az angol közvéleményben ismét felerősödtek a háborúellenes hangok. Peter Kilfoyle volt védelmi miniszter szerint a századik brit katoná halála azt „bizonyítja, hogy a háborúban nem lett volna szabad részt vennünk”. Kilfoyle sür-

gette Blair miniszterelnököt, hogy nyilatkozzon a jövőről, mert a brit jelenlét „határozatlan idejűnek” látszik. A kormányfő és John Reid védelmi miniszter viszont kijelentették, hogy a halálesetek ellenére nem vonják ki az angol erőket sem Irakból, sem Afganisztán-

ból, ahol már hateres fős kontingens tartózkodik. Reid azt állította, hogy „a katonák a zsarnokság ellen harcolnak, és a stabilitást biztosítják”.

A tavalyi parlamenti választásokon a miniszterelnök válszatókörzetében és ellene induló Reg Keys, az iraki Maisan tartományban meggyilkolt egyik katonai rendőr édesapja azt mondta: „Száz eset sem volt elég ahhoz, hogy tanuljunk belőle. A fiúk rossz ügyért haltak meg. Amíg Irakban maradunk, egyre jönnek a koporsók. A katonai és a politikai vezetés szégyellheti magát.”

Több munkáspárti képviselő részvételével a londoni háborúellenes megmozdulást rendeztek a parlament előtti téren, ahol meghalt katonák neveit olvasták fel, és emlékükre száz fakeresztet helyeztek el.

Az Independent szerint 2448 „szövetséges” katona halt meg január 31-éig az iraki harcokban, akik közül 2 245 amerikai volt. A helyi rendfenntartó erők vesztesége 2005 júniusa, a háború „hivatalos” befejezése óta mintegy 4 000 főre tehető. A szerencsének és az alakulat 2004. év végén történt kivonásának köszönhetően az összecsapásoknak csak egy hivatalos magyar katona esett áldozatul. Szakértők a konfliktus polgári halottainak számát 28 000–32 000 főre becsülik. Az országban működő magánvállalatok 353 alkalmazottjukat veszítették el. Az adófizetők pénzéből a washingtoni adminisztráció 320 milliárd dollárt költött az afganisztáni és az iraki háborúra 2001. szeptember 11-e óta.

A közvélemény növekvő tiltakozása ellenére a Bush elnök által „a szabadság és a demokrácia” jelszavával meghirdetett modern kereszties hadjárat azonban folytatódik.

– Munkatársunktól

NINCS MÁR IDŐ

(Folytatás az 1. oldalról)

Hiszen itt nem a legutóbbi négy évről, hanem a rendszer-váltás óta eltelt tizenhat évről van szó! Bizony az emberek túlnyomó többsége rosszabbul él manapság, mint akkor. Nekünk ugyan jöhetnek a statisztikai adatokkal! Még azt sem vitatjuk, hogy jó részük valós adatokon alapul, de vajon számolgatás helyett az urak érzék-e már a nyomor szagát? Fagyoskodtak-e fűtetlen lakásokban vagy házikókban? S érezték-e már az örökös fázás iszonyú reszketését? Tudják-e milyen embertelen dolog azt mondani egy reszkető nyomorgónak: „Nyugi, két év múlva már nem fogsz fázni”? De hiszen hol lesznek ők már akkor?! A jégveremben eltemetve.

És nincs már idejük a dzsumbujban lakó romáknak sem! A folyamatos zaklatások, az állandó fenyegetettség az osztályrészek, s ha ma kilakoltatják őket vagy elveszik tőlük a gyermekeiket, hiába mondják nekik, hogy: „Mindennek eljön a maga ideje.”

A munkásoknak sincsen már idejük. Ismerek egy fiatal eladót, akit legalább négy hitel szorongat. Pedig nem is vett különleges dolgokat. Szerzett részletre egy használt robogót, és felújította a kis lakását. De a hitelek uzsorakamatái miatt egyik hitelből a másikba lökődik, és már szó szerint a szegénységi küszöb alatt él. Ugyanakkor retteg a munkahelyéért, hogy nehogy úgy járjon, mint az az ismerősünk, akit elbocsátottak, s nem tudta fizetni tovább a hiteleit. Ezért elárverezték a kopott kis házikóját. Ennek a hajléktalanná lett embernek mit mondjunk? Mindennek eljön a maga ideje?

Akár a dominóelvi

Egyes emberek anyagi és hitelképességének leromlása következményeként a bankoknak sincsen már idejük. Hiszen ha

záros határidőn belül nem jutnak a pénzükhöz, nem lesz nekik sem anyagi háttérük.

De nem csak az egyes embereknek, hanem az egész gazdasági és szolgáltatási ágazatnak sincsen már ideje! Mert itt van például a legfontosabb, az egészségügy. Vannak kórházak, ahol komoly hiány van a fájdalomcsillapítókban. Ezeket önmagának kell bevinni a betegeknek, ha nem akarja fájdalomhullámok között tengetni napjait. És nincs rendes étel sem. Korgó gyomrú lábadozók lódogorognak a kórházak folyosóin. A csőd szélén áll nem egy gyógyító intézmény.

Bizony itt is igencsak megáll Nagy Endre Attila kereskedelmi üzemgazdász, a Munkáspárt Szolnok, 4-es választókerület országgyűlési képviselőjeltje-

nek a megállapítása: „Minden beruházást megelőz egy rombolás. Mert a beruházás a legnagyobb pénz. És rengeteg korrupciós ügy van köztük.”

Ez folyik sok helyütt az országban. Ennek a különleges és furcsa gazdasági folyamatnak, melyet sokszor beruházásnak hívnak, menete a következő: 1. A kiszemelt célpontot szándékosan hagyják leromolni. Komoly pénzeket vonnak el belőle, vagyis tönkreteszik szándékosan. 2. Így olcsón lehet eladni. Persze annak, akivel jó kapcsolatban vagyunk. 3. Szétrombolni! 4. Felépíteni egy újat, amelynek semmi köze az addigi környezethez, a hagyományokhoz, az emberi léptékekhez, és a legjobb indulattal sem mondható, hogy harmonizálna a környezettel. 5. S ezzel az álmodernséggel jó magas árakat elérni.

„A hitel a gazdaság alapja” – mondta nekem egy bankszakember. „Hitel nélkül nincs élet. Ha van hitel, van minden, ha nincs, akkor nem lesz semmi.”

Én ezzel nem igazán értek egyet. Persze nem vitatom a hitelek szükségességét, ám miért kell jó magyar szokás szerint átadni a ló túlsó oldalára, és mindent hitellel intézni? Hiszen a hitel hitel hátán már egy egész rendszert alkot, s ez a rendszer valójában nem más, mint egy dominó. És ha az egyik eldőlt, zuhan a többi is. A

hitelrendszerekben elég, ha csak egy nem fizet, és már meggyengül az egész láncolat. Manapság, ebben a körbetartozásos világban nem egy szereplő nem fizet, hanem egyre több és több. És így már dől minden. A roskadozó dominókat megint csak hitelekkel lehet egyenesbe hozni, ám ezt újfent nem tudják majd fizetni, ezért az újra dőlés még nagyobb lendületű lesz.

Magyarország nem Amerika. Mikor veszik ezt már észre? Nem lehet büntetlenül adaptálni az ottani gazdasági módszereket. Mert csak az lesz belőle, ami most van. Egy országos tartozás és hitelkősz.

A népnek is jár a jólét

A stratégiai gazdasági ágazatoknak sincsen már idejük.

Például az energiaágazatnak sem! Hogy az Országgyűlés Energetikai albizottságának ülésén a bizottság elnöke, Podolák György elmondta: „A villamosenergia-ellátás biztonsága a szükséges árak alkalmazásától függ... Tehát nem lehet a Fidesz által szorgalmazott tíz százalékos árcsökkentést alkalmazni, de mindezek mellett jövedelem-átcsoportosításra szükség van!”

Az ember persze itt azonnal felfigyel az „ellátás biztonsága” kifejezésre, mely ezek szerint csakis ezen irreálisan magas árak alkalmazása mellett tartható fenn. Melyeket az átlag emberek egyre kevésbé tudnak már fizetni. Ráadásul a magánkézben lévő erőművek tulajdonosai az összes profitjukat kiviszik az országból, és mióta övék az erőmű, semmi, de semmi beruházást nem vittek véghez. És az összes eszköz, gép csak romlik folyamatosan. Persze hogy az ágazatban sürgősen szükség lenne egy jövedelem-átcsoportosításra, vagyis ne vigyenek ki minden pénzt az országból, hanem jusson belőle az egyre romló villamosenergia-hálózat felújítására is!

Senkinek sincsen már itt ideje az országban. Sem a gazdaságnak, sem pedig az egyes embereknek. Közvélemény-kutatások szerint az ország lakosainak mindössze három százaléka rendelkezik fél évre előre levő megélhetési tartalékkal. Ez 300 ezer ember. De ha ezeken az embereknek a szoros családi környezetét vesszük, akkor is mindössze csak 900 ezer emberről van szó. És mi van a többi 9 millió 100 ezer emberrel?

Egyébként paradox, de ugyanakkor a másik statisztikai adat is: 900 ezer ember áll pszichiátriai kezelés alatt az országban. Öneik pedig aztán már végképp sincsen már idejük. Gyógyulásukhoz már a tegnap is késő lenne...

Tehát a „Mindennek eljön a maga ideje” egy elavult és lassú módszer Magyarország problémáinak megoldásában. Mert a mi felfogásunkban azt jelenti: „Nagyon nehéz a változtatás, mert olyan erő tartanak vissza minket, melyek hatalmasabbak nálunk. Hiába akarjuk a gyors változtatást, csak erre vagyunk képesek.”

Kérdésünk ezzel kapcsolatban már csak az: Továbbra is féltékenyen őrökdnek a hölgyek és urak a rendszerváltás utáni nagy lökdösődésben megszerzett vagyonuk fölött? Vagy részesül-e végre a nép abból a jólétekből, amelyből a felső 300 ezer, a kormányzati, a banki, és az üzleti, vállalkozói szféra kiváltsága, vagy továbbra is rabszolgaságra és szegénységre van ítélve?

Fort András

MAGYAR KÉZBEN MARADT A SZEGEDI PAPRIKA

Nem bocsátják el a dolgozókat

A vagyonkezeléssel foglalkozó Forrás Rt. másfél évvel ezelőtt, vagyis 2004 őszén megvásárolta a Pick Szeged Rt-től az 1,2 milliárd forint jegyzet tőkés Szegedi Paprika Fűszer- és Konzervgyártó Rt. részvényeinek száz százalékát, majd tavaly eladott egy 33,33 százalékos részvénytársaságot a Cashline Értékpapír Rt-nek.

A Forrás Rt. most eladta a szegedi fűszerpaprika céget a Bács-Kiskun megyében levő sükösi Házi Pirok Paprika Kft-nek. A Szegedi Fűszerpaprika Rt-nél többségi tulajdont szerzett sükösi társaság tizenhat évvel ezelőtt alakult meg, s az ott dolgozók paprikatermeléssel, feldolgozással és értékesítéssel foglalkoznak. A Bajától nem messze található településen működő cég 1996 óta érdekelt a Szeged környékén termesztett paprika feldolgozásában, s éveken ezelőtt Üllésen telephelyet létesítettek szárítóval és feldolgozó géppalával.

A kudarcnak van előnye is, nevezetesen az, hogy itthon, magyar tulajdonban maradt a paprikacég. S az is előny, hogy a sükösi tulajdonos kijelentette, a négyszáz dolgozó közül senkit sem tesz az utcára.

Németh József, a Házi Pirok Paprika Kft. tulajdonosa és Bartos András, a Szegedi Paprika Fűszer- és Konzervgyártó Rt. vezérigazgatója közleményben hangsúlyozta, hogy közös elképzelésük szerint a Csongrád megyei térség termelését a jövőben is fenntartják, s a szegedi és környékbeli termékeket továbbra is forgalmazzák. Arra törekednek, hogy mindkét társaságban jövedelmező gazdálkodást folytassanak a kooperációs termelési lehetőségek ki-

A paprikabotrány óta szigorúan ellenőrzik a minőséget

használásával. Az új tulajdonos ígéretet tett arra, hogy nem bocsátanak el dolgozókat s a két cégnél foglalkoztatott négyszáz ember megélhetését a jövőben is biztosítják.

Furcsa, hogy a nagy múltú szegedi fűszerpaprika vállalatot az utóbbi években a tulajdonosok kézzől kézre adták. Az egy dolog, hogy az állami tulajdont részvényesek kisajátították maguknak, aztán a Pick túladott a Szegedi Fűszerpaprika Rt-n, mert karcsúsodásra kényszerült, s nemcsak ötszáz saját dolgozóját küldte el, hanem megszüntette a ceglédi telephelyét is, s telerkeztetése miatt a fűszerpaprikások fenntartását. A vevő akkor a vagyonkezeléssel foglalkozó Forrás Rt. volt, melynek többségi tulajdonosa az Arago Holding Rt. Úgy döntöttek, hogy most megszabadulnak a Szegedi Fűszerpaprikától, amely két évvel ezelőtt éppúgy belekeveredett a paprikabotrányba, mint az újdonsült sükösi vevő, s hatósági eljárás folyt mindkét cég ellen.

Ilyen előzményekkel szöve sem jöhetett külföldi tulajdonosoknak megvételre kínálni a Szegedi Fűszerpaprikát, mert a botránytól tartanak a kapitalisták. A kudarcnak tehát van előnye is, nevezetesen az, hogy itthon, magyar tulajdonban maradt a paprikacég. S az is előny, hogy a sükösi tulajdonos kijelentette, a négyszáz dolgozó közül senkit sem tesz az utcára, továbbra is foglalkoztatja őket, s így megélhetésük biztosított.

Tarnai

A TŐKE FANTOMJA

Évekkel ezelőtt viszolygva néztem-hallgattam egy televíziós műsort, melynek szereplői a „kommunizmus áldozatainak” emléket idézték fel az ország házában. Ennél is különösebbnek tűnik számomra, hogy az úgynevezett „Terror Házában” kiemelt helyet foglalnak el a „kommunizmus vétkei” következményeként elhunyt áldozatok fotói, egyéb dokumentumai.

Noha a politikai céllal elkészült koncepció (konstrukció) perek és egyéb jogsértő eljárások, intézkedések nem ismeretlenek számomra, értetlenül hallgatom minden nyilatkozatot, visszamemlékezést, mely az egykori vétkek ürügyén a kommunizmust állítja pellengérré. Jelesül egy olyan társadalmi berendezkedés iránt igyekszik a közvéleményben ellenérzést szítani, mely voltaképp nem is létezett. Noha egyetlen országban sem volt még (nálunk sem) megvalósult kommunizmus, szinte naponta hallunk, olvasunk neki tulajdonított vétkekről, jogtipró eljárásokról, szellemi képességeket gúzsba kötő törekvésekről.

Főlölesleges lenne tagadni, egzisztáltak anno helyzetükkel visszaélő hatalomgyakorlók, despotikus hajlamú káderek, akik politikai ambícióikat öntörvényűség jegyében élték ki. Bizonyos pozíciók birtokában ők számoltak (számoltattak) le törvénytörő módon elvi ellenfeleikkel, másként gondolkodó-velekedő társaikkal. Áldozataikat stílszerűbb lenne a munkás-paraszti demokratikus diktatúrában, népi demokratikus diktatúrában, esetleg a proletárdiktatúrában elkövetett drasztikus megoldások kárvallottjaiként emlegetni és nyilvántartani.

Kedves kommunizmusozásokra hajlamos urak, mi tudjuk, hogy az előző rendszer nem kommunizmus, hanem a kommunista rendszer alsó fokán lévő szocializmus volt. A kommunizmus későbbi gyakorlati megvalósulása elé éppen önkéntes gátat azzal, hogy a tőkés rendszerváltást machinativ eszközökkel kieszközték. Megértjük, ha a múltbeli vétkek elkövetőjének gátlástalanul és következetesen az irreális kommunizmus nevet adják. Tudjuk, hogy egyéni érdekből teszik. A kommunistákra lehet vele asszociálni; bünrészesség dolgában feljűk lehet a társadalom figyelmét orientálni, a sérelmekért őket lehet hibáztatni. Ez is azt jelzi, hogy a tőkének a legelszántabb ellenségei a kommunisták. Ők azok, akik nem tartják egyszerű s mindenkorra adottnak, valamint érinthetetlen „szent tehénnek”

a tőkés magántulajdont. Az urak ezt magukra nézve túrhetetlennek tartják, s ezért igyekeznek az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésével nemzetközileg is elítéltetni az egykori kommunista rendszereket.

Történelemszerek, politológusoknak, a sajtó munkatársainak, s mindazoknak, akik politikai kérdésekben nyilatkozattételre, publikálásra vállalkoznak, szíves figyelmébe ajánlom, hogy a soha nem létezett társadalmi rendszernek ne tulajdonítsanak devianciákat és egyéb álságos cselekményeket. Szíveskedjenek végre figyelembe venni az általuk hibáztatott társadalmi-gazdasági alakulat politikatudományokból ismert fogalmát, mely a következő:

„A kommunizmus osztály nélküli társadalmi rendszer, melyben a termelési eszközök egységes köztulajdonban vannak, ahol megvalósul a társadalom valamennyi tagjának teljes társadalmi egyenlősége, ahol az emberek sokoldalú fejlődésével együtt az állandóan fejlődő tudomány és technika alapján nőnek a termelőerők, ahol a társadalmi gazdagság minden forrása teljes bőségben buzog és megvalósul a nagyszerű elv: mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint. A kommunizmus a szabad és öntudatos dolgozók magas szervezetségű társadalma, amelyben megvalósul a társadalmi öngazgató, a társadalom javára végzett munka mindenki számára elsődleges életszükséglet, felismert szükségessé válik, képességeit mindenki a lehetséges mértékben fogja gyümölcsöztetni a nép javára.”

A kommunizmus tehát az emberek olyan közössége, melyben az egyén és a társadalom viszonya minden téren harmonikus válik.

Hol voltunk mi még ezen ideák gyakorlati megvalósulásától? Ezek csak és kizárólag utópisztikus óhajokként léteztek. Ezért anakronisztikus a múlt rendszer vétkeit, álságait, hibáit kommunizmus fedőnével nyomtatékosítani.

Dr. Südi Bertalan

Munkáspárti küldöttség Moszkvában

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártja meghívására február 13. és 15. látogatást tett Moszkvában. A delegáció tagja volt Dávid István, a Központi Bizottság tagja.

Gennagyij Zjuganov

A Munkáspárt elnöke megbeszélést folytatott Gennagyij Zjuganovval, az OFKP elnökével.

Thürmer Gyula

A delegációt fogadta Valentyin Kupcov, a DUMA alelnöke, Natalja Narocsnickaja, a DUMA külügyi bizottságának alelnöke. A küldöttség találkozott az orosz társadalmi élet számos képviselőjével, többek között Szergej Rogovval, az USA és Kanada Kutatóintézet igazgatójával. A delegáció ellátogatott a nemzetközi kapcsolatok intézetébe is.

A Munkáspárt elnöke felkereste a Szovjetszkaja Rosszija szerkesztőségét is amely épülete hétfőn – eddig ismeretlen körülmények között – leégett. Thürmer Gyula a Munkáspárt és A Szabadság szolidaritásáról biztosította az orosz újságírókat.

Thürmer Gyula tájékoztatást adott a magyar belpolitikai helyzetről. Az orosz politikusok kifejtették, hogy az utóbbi években kedvező változások történtek a magyar–orosz viszonyban, minőségi fordulat azonban nem történt. Érdeklődtek, hogy az áprilisi választások eredményében várható-e fordulat a magyar külpolitikában. Kész-e Magyarország nemzeti ér-

dekei alapján szerepet vállalni egy – Oroszországot is magába foglaló – új európai struktúra kialakításában.

Gennagyij Zjuganov elmondta, hogy leküzdötték a bekövetkezett válságot. Megerősítették a párt marxista-leninista jellegét. Kibővítették a kapcsolatot a parlamenti erővel. A pártban elindult a fokozatos nemzedékváltás.

Thürmer és Zjuganov megállapodott a két párt kapcsolatának bővítéséről. Elősegítik a kis- és középvállalkozók együttműködését. Közös lépnek fel a kommunistaellenes kampányok ellen.

A Munkáspárt mint az Európai Baloldali Párt tagja erősíti az orosz baloldal európai jelenlétét. Az OFKP segíteni fogja a Munkáspárt tevékenységének aktivizálását az egykori Szovjetunió területén. Közös kezdeményezéseket tesznek az európai kommunista pártok új típusú együttműködésére. Gennagyij Zjuganov sikereket kívánt az áprilisi választásokhoz.

A látogatásról a következő lapszámunkban részletesen beszámolunk.

– Munkatársunktól

Képviselők átlagbéren

Fenti címmel adott hírt a Veszprémi Napló Thürmer Gyulának, a Munkáspárt elnökének február 9-én veszprémi sajtótájékoztatójáról. A pártelnök ezen a napon Veszprém megye minden választókerületében sajtótájékoztatót mutatott be a párt képviselőjelöltjeit.

Az első állomás Várpalota volt, ahol az egyik áruház előtti téren a helyi tévé és sajtó képviselői és érdeklődők előtt szólt Thürmer Gyula a párt programjáról, egyúttal bemutatta Veszprém megye 5. számú választókerületének várpalotai képviselőjelöltjét; Csizmadia Ferencét. A következő megálló Balatonfüreden volt a közösségi ház előtt, ahol szintén megjelentek a helyi média képviselői: itt Szabó János bemutatására került sor. Az elnöki körjárat Tapolcán folytatta a munkát, és Illés Imre képviselőjelölt bemutatásán túl arra is volt alkalom, hogy a megjelentek kérdéseket intézzenek a pártelnökhöz illetve elmondják véleményüket. Elhangzott olyan észrevétel, hogy jó a párt programja, a lényeges gondokat emeli ki, de hogyan tudja a párt megvalósítani? Akadt hozzászóló, aki elmondta, hogy beteg, a gyógyszerek viszont nagyon drágák, emiatt komoly anyagi gondjai vannak. Nagyon jó lenne, ha a Munkáspárt az Országházban képviselhetné a hozzá hasonló érdekeket és orvosolná a gondjaikat. Ajkán a Horizont áruház melletti téren került sor a sajtótájékoztatóra és Takács Ferenc képviselőjelölt bemutatására. A pártelnököt nem-

csak a média képviselői, hanem érdeklődő, kérdező megjelentek is körbefogták. Akadt olyan résztvevő, aki megjegyezte, hogy még eddig nem látta, de most nagyon meglepődött, hogy milyen közvetlen, rokonszenves a párt elnöke. Pápán már a délutáni utcai forgatagban került sor a szabadtéri sajtótájékoztatóra, ahol Borbás István bemutatása is megtörtént. Már beszélgetedtem, amikor a megyét járó pártelnök Illés Imre megyei elnökkel Veszprémbe érkezett. A helyi sajtó, tévé képviselői szép számmal megjelentek, a kis pártirodában alig fértek el. Meglepetést okozott számukra a pártelnökhöz illetve elmondják véleményüket. Elhangzott olyan észrevétel, hogy jó a párt programja, a lényeges gondokat emeli ki, de hogyan tudja a párt megvalósítani? Akadt hozzászóló, aki elmondta, hogy beteg, a gyógyszerek viszont nagyon drágák, emiatt komoly anyagi gondjai vannak. Nagyon jó lenne, ha a Munkáspárt az Országházban képviselhetné a hozzá hasonló érdekeket és orvosolná a gondjaikat. Ajkán a Horizont áruház melletti téren került sor a sajtótájékoztatóra és Takács Ferenc képviselőjelölt bemutatására. A pártelnököt nem-

ből ismerik, hanem saját bőrükön tapasztalják a mai magyar valóságot. Tudják, mi fáj, tudják, hol kell változtatni és hogyan. Új elemként hangzott el, hogy meg kívánjuk adózni a vagyonekat, befagyasztanánk két évre a félmilliónál magasabb béreket. Parlamenti döntéssel kellene elérni, hogy ne épüljön több bevásárlóközpont külföldi erőből (ami ellen Balatonfüreden folyik a tiltakozó aláírásgyűjtés); a párt kisebb államaparátust és Országgyűlést szeretne, ahol a képviselők átlagbért keresnek.

Örömmel vettük, hogy mindkét veszprémi tévé többször is megismételt, korrekt és érdemi tudósítást adott a sajtótájékoztatókról, így a Munkáspárt véleménye minden választókerületben közvetlenül a lakásaikban szólíhatta meg a választópolgárokat. A sajtótájékoztatót a veszprémi 6. számú választókerületi jelölt Hornák Zoltán Endre és a 7. számú választókerületi jelölt Varga László Levente bemutatása is megtörtént.

Zajlik az ajánlószevények gyűjtése, a tapasztalatok vegyesek. Vannak meglepetések, amikor az eleinte elutasító, bizalmatlan választópolgár megtudva, hogy a Munkáspárt számára kérjük az ajánlószevényt, kitarja az ajtaját, nemegyszer kávéval és üdítővel kínálja a gyűjtőket. A siker reményében folytatjuk a szevények gyűjtését.

Farkas Józsefné

ORSZÁGGYŰLÉSI VÁLASZTÁSOK – 2006

Óriási erőfeszítések országszerte

KAPOSVÁR

Az újjászerveződött Somogyban Szabó Imre megyei elnök vezetésével mondhatni, hogy erőn felüli energiával álltak neki a kopogatócédula-gyűjtésnek. A néhány hete megtartott újjáalakuló értekezlet óta a megye mind a hat választókerületében állítottak munkáspárti jelöltet – és ez is fontos eredmény. A február 9-én szombati akciónapon két választókerületben – Kaposvárott és a megyeszékhely körüli falvakban – a helyiek, köztük a jelöltek és a nyolc fős budapesti segítőbrigád együtt gyűjtötték az ajánlószevényeket a délutáni órákig. Ez lélektanilag is jól esett a somogyiaknak, s az első 100-150 kopogató is meglelt a választókerületekben.

A nap befejezéséért Vajda János alelnök tartott sajtótájékoztatót a Mozi Világ étteremben, és bemutatta a képviselőjelöltek. Az eseményről tudósított a megyei tévé, a rádió és a Hírlap is. A Kapos tévé rövid interjút közvetített mind a hat munkáspárti országgyűlési képviselőjelöltünkkel.

EGER

Múlt héten kedden Egerben sajtótájékoztatót tartott Thürmer Gyula pártelnök valamint a Magyar Kommunista Munkáspárt Heves megyei szervezete.

Az Uránia mozi éttermében a fotósok, operatőrök vakufényében Thürmer Gyula bemutatta Heves megye összes jelöltjét, majd a riporterek kérdéseire választoltak jelöltjeink valamint a párt elnöke. Interjú készült Eger város munkáspárti képviselőjelöltjével, Balogh Attilánéval. A jelen lévő érdeklődők nagy figyelemmel hallgatták a Magyar Kommunista Munkáspárt választási elképzeléseit, programanyagát.

SZOMBATHELY

Február 8-án Szombathelyen a Pannónia étterem különtermében a Magyar Kommunista Munkáspárt elnöke, Thürmer Gyula mutatta be Vas megye munkáspárti jelöltek, akik választoltak a riporterek kérdéseire.

Örülünk, hogy az egyik legnehezebb területen, Vas megyében is teljes lendülettel munkához láttak jelöltjeink.

ZALAEGERSZEG

Néhány héttel ezelőtt már megírtuk, hogy Zalaegerszegen bemutatkozott három képviselőjelöltünk. Most február 10-én megtörtént a két további körzet jelöltjeinek bemutatása is. A helyi sajtó és tévé ismét nagy érdeklődést mutatott a Magyar Kommunista Munkáspárt jelöltjei és programja iránt. Ezzel Zalában is teljessé vált a jelölti kör mind az öt választókerületben.

**ORSZÁGGYŰLÉSI
VÁLASZTÁSOK
2006**

BEMUTATKOZNAK A KÉPVISELŐJELÖLTEK

A KOMMUNISTÁK MI VAGYUNK!

Önkormányzati ellenőrzést a multinacionális cégek fölött

Nagy Endre Attila a Munkáspárt szolnoki szervezetének a városi alelnöke és a párt országgyűlési képviselőjelöltje a Szolnok és környéke 4. számú választókerületében. 57 éves és jelenleg egy vállalkozásban kereskedelmi vezető.

Nagy Endre Attila eléggé jól ismeri a gazdasági ügyeket, hiszen kereskedelmi üzemgazdász a szakmája. Nemegyszer dolgozott már válságmenedzserként is, és kialakult az a határozott nézete, hogy manapság a gazdasági ügyeket sokkal hatékonyabban, és ami a legfontosabb, sokkal olcsóbban lehetne intézni, mint ahogyan azt a jelenlegi döntéshozók csinálják...

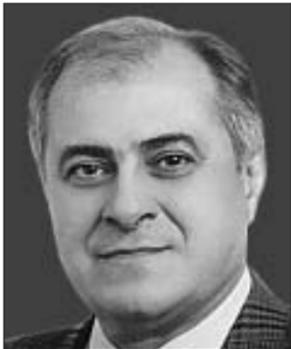
– Szinte minden beruházást megelőz egy rombolás. Ami a beruházónak kifejezetten jó üzlet, ám nekünk, az egyszerű embereknek annál kevesebb.

– Pedig azt kellene tovább vinni – folytatja –, ami már megvan. A meglévő infrastruktúrát kell fejleszteni és nem szétrombolni mindent! Mert a nagy bontásban nem kímélik már azt sem, ami szép és jó volt, hanem egyszerűen tarolnak a buldozerek. A beruházónak pedig mindegy, nekik csak az kell, hogy meglegyen az üzlet, meglegyen a nyereség. És manapság a beruházás a legnagyobb pénz! Bár igen csak sok korrupciógyanus van közöttük.

– És mit lehetne ez ellen tenni?

– Olyan gondolkodású embereket kell megválasztani az országgyűlésbe, akik még nem kompromittálódtak. Akik egy másféle, egy új és modern gondolkodásmódot képviselnek. Akik szociálisan érzékenyek, nem korrumpáltak és elég lendületesek ahhoz, hogy kihúzzák az országot a bajból.

– És hogyan kellene elkezdeni a változtatást?

Nagy Endre Attila

– Először is, minden koncessziós és bérleti szerződést felül kell vizsgálni! Valamint a képviselőknek a saját választókerületük helyi érdekeit is jobban kellene képviselniük. Figyelni kell a helyi önkormányzatokra s azok érdekeit előtérbe helyezni. Ugyanakkor meg kell változtatni az önkormányzatok gondolkodásmódját is, az újszerű, a modern igények szerint. Egy fajta „vállalkozói önkormányzatot” kellene létrehozni, amely lényegében azt jelenti, hogy az önkormányzat ne adjon el mindent vagy ne adjon bérbe sem területet, sem pedig bármiféle gazdasági egységet külföldieknek vagy külső vállalkozóknak, hanem az önkormányzat maga vállalkozzon! Ezenkívül fontosnak tartom még, hogy a multinacionális cégek és az önkormányzatok kapcsolatát arányosabbá és előnyösebbé tegyék az önkormányzatok javára.

– És ezt hogyan lehetne megvalósítani?

– Például úgy, hogy a multi az elengedett adók fejében egy meghatározott létszámú dolgozót legyen köteles foglalkoztatni. Mert a multi általában a másol megszünt munkahelyeknek csak a felét teremti meg. És sokszor feleslegesen dolgozót alkalmaz, mint amennyire szükséges lenne.

– Akkor, hogy tudják elvégezni az adódó feladatokat?

– Hát úgy, hogy a végtelességig kizsigerelik a dolgozókat. Kétszer annyi munkát várnak el tőle, mint másol, napi 10-12, olykor 16 órát, ráadásul hétvégén is. És mindezt a minimálbérért. Ezért hát az önkormányzatok feladata lenne, hogy a dolgozók érdekeit védje, és számom kérje a multiktól a velük való bánásmódot, az adók elengedése fejében.

*

Nagy Endre Attila kifejezetten fiatalos és energikus ember. Megválasztása esetén véghez is viszi az elképzeléseit. Meg van hozzá a tudása, az energiája és a sportossága is, ami, tegyük hozzá, legalább olyan fontos, mint a tudás ereje.

A képviselőjelölt fiatal korában többszörös atlétikai bajnok volt, városi, járási és megyei győztes. Ezenkívül kerékpározott és futbalozott is a vállalati csapatban. A munkahelyén örökös asztalitenisz bajnok, de nem volt tőle idegen a kézilabda és a legintellektuálisabb sport, a sakk sem.

Felesége és két lánya van. Otthon pedig imád barkácsolni és autót szerelni. Mindezek mellett öt kutyát tart és kifejezetten nagy állatbarát.

Fort

Diploma, nyelvek, rugalmasság

A huszonkilences választókerület képviselőjelöltje Kósa Zoltán Erik, harminckett esztendő építőmérnök, aki 2005 óta a Munkáspárt tagja.

– Mint építőmérnök mivel foglalkozik?

– A műegyetemen végeztem. Az építőmérnökök hidakat, utakat, alagutakat, csarnokokat építenek, tehát szerkezetépítéssel foglalkoznak. Én futottam néhány kört a diplomámmal, régi nagy cégek működőképes ágazatait próbáltam ki, végül vállalkozó lettem. Alkalmazottaim azonban nincsenek. A mostani munkám nagy előnye: itt-hon dolgozhatok és saját magam gazdálkodom az időmmel. Ez ugyanakkor sokkal nehezebb, mint amikor az embernek mások írják az órándet.

– Milyen a környezet? A család?

– A feleségemet tíz éve ismerem, gyereünk még nincs. 1977-ben még a szülemmel költöztünk ide, Erzsé-

betre, amikor az első lakótelepi lakásokat megépítették. Szüleim azóta is itt élnek. Úgy alakult, hogy most a szomszédos választókerületben indulok jelöltként.

– Milyen tervei vannak a parlamenti munkát illetően?

– Meggyőződésem, hogy komolyan kell venni a dolgokat, a helyzettől függ, hogy majd milyen problémákkal foglalkozom. Az ember, ha kell, bármibe beletanul. Mindenesetre nehézségek lesznek a választás! Hiller Istvánnal kell többek között versenyebe szállnom.

– Gondolom a szabadidőből van a legkevesebb...

– Jól be kell osztani, ez a titok nyitja. Szeretem az új dolgokat, például most dobolni tanulok. Viszonylag keveset tévézek, inkább nyelveket tanulok. Svédből nyelvvizsgám is van, most pedig

Kósa Zoltán Erik

épp a kínait igyekszem elsajátítani. Azért is, mert szimpatikus, amit a kínai elvtársak csinálnak. Tanulhatunk tőlük. Angolul annyit tudok, amennyi a munkámhoz szükséges. Jó több nyelvet megtanulni és akár két diplomát is szerezni, ha az ember meg akar élni a mai világban, és az ember a világot is árnyaltabban láthatja.

Fogarasi

Jelöltségében asszonyi sors

„Még a negyvenen innen vagyok, és képviselőjelölt Újpalotán! 'Itt születtem, ez a hazám' – mondhatnám a dallal, bár kissé tággabb értelemben: az én városom egész Budapest. Itt nyílt a szemem a világra, a Kontyfa utcai általános iskolában. Hogy milyen volt? Nagyon jó, mindig szerettem iskolába járni. Nem volt kedvenc tantárgyam, mindent szerettem.

Gombos Krisztina

Amikor pályát kellett választani (tizennégy évesen!), valami olyasmit kerestem, amiből meg lehet élni, kedvem is van hozzá. Hiszen nincs öröbb, rosszabb, mint a lélektelen robot, a 'nem szeretem' munka. A vegyészet, az anyag szerkezete, átalakulása annyi mindent elmond a világról... Nem kellett nagyon rábeszélni: a Petrik Lajos szakiskolát választottam, a vegyipar. Itt érettségiztem, aztán Veszprém követte, a vegyipari egyetem. De azt már nem fejezhettem be, anyagi okok miatt.

A folytatás pedig a Kőbányai Gyógyszergyárban következett. És életem nagy eseménye, hogy itt ismertem meg leendő férjemet. Ma egy finomvegyipari gyárban a minőségellenőrzési osztályon dolgozom. Reggel blokkolás, délután blokkolás, az egész hetem az üzembem telik...

Így mondta mindezt Gombos Krisztina, tömören vallva önmagáról, munkájáról, hivatásáról.

– Ismerem a gyári dolgozó ember életét, mi több, ismerem az asszonyok életét – mondta –, különösen a törekvő embereket. Akik többet szeretnének, jobbat akarnának az eddigiekénél. Változtatni akarunk, de falak öveznek minket. A meg nem értés, az elzárkózás falai. Törekvéseink nem jutnak semmire. Nem juthatnak, mert az érdekeinket nem védi, nem kép-

viseli senki, semmilyen politikai erő a parlamentben.

Ezért fogadta el a Munkáspárt felkérését: képviselőjelöltségre.

Az asszonynak két gyermeke van. Egyikük a szülőket követi a pályán, a másik környezetvédelemmel foglalkozik.

– Szerencsére örökölték a szorgalmat, a vonalmat az anyag iránt. Vélük: a vegyipar a jövő, az okos, az embert szolgáló ipar!

Azt is mondja Gombos Krisztina, hogy nem könnyű ma a dolgozó nő élete. Nem elég, hogy izgul a holnapért, a munkahelyért, ellátja a háztartást, gondoskodik a gyermekek neveléséről – még fenyegeti az örökös bizonytalanság. Hogyan jön ki a család a jövedelemből? Bizony nehezen.

– És a hobbi, a szabadidő?

– Akinek kitölti az életét a munka, az nem igen foglalkozik vele. Nézzé, én konzervatív háziasszony vagyok. Olyan, aki minden nap főz, öt éhes szájnak. Mert apám is velünk él. Magam járok a piacra, magam vásárolok a húst, zöldséget, és magam készítem az ételt. A hobbim a család. A gyerekek és a munka. Talán még a jó könyv. Manapság elég bőséges a kínálat, de főleg az olcsó limonádéból. Felfedeztem tehát az antikváriumot. Olcsón, jó könyvek kaphatók. Ajánlom mindenkinek.

– Említette, hogy szigorú feladatok között dolgozik. Hogyan

találkozik a választókkal, beszél a programról?

– Egyrészt, az én választóim ugyancsak hétvégeken érnek rá. Velük hétvégeken találkozom, meg a szabadságom áldozom erre! Így szólhatok nekik a Munkáspárt programjáról. Meg az itteni gondokról. A panelvárosban élek, a csarnokban, piacon vásárolok, ugyanazt a világot fogyasztjuk, gázt használjuk. Ismerjük a gondokat. Ezekről és a parlamenti képviselőkről beszélnünk kell. Másrészt, a palotai párttagok segítenek. Gyűjtik a kopogtatócédulákat, hozzák a híreket, magyarázzák az elveket.

– De ha elhasználja a szabadságát a kampányra, mi marad a nyárra?

– Mi a barátaink telken nyaralunk. Nekünk sem autók, sem telkünk. Lehet így is élni. Kevesebb a költség, nem törődünk az üzemanyaggal. Nincs kertápolás, nincs költség. Idén kevesebb lesz, talán rövidebb a szabadság, de több a hétvége...

Ebben a tudatban dolgozik a választásokért. Reméljük sikerrel!

Mártonfy

Az egészségnek szabott ára van

Csepeli Zsuzsanna budapesti képviselőjelölt, fiatal kora ellenére, kényszerűségből sok tapasztalatot szerzett már a magyar egészségügyi intézmények működéséről, hatékonyságáról. Nem véletlen tehát, hogy ebben a témakörben markáns véleménye van. Politikai érdeklődését az is alapvetően meghatározza, hogy a XVIII. kerületben lakik.

– Mióta politizál?

– Pólyás korom óta. A szüleim hatására.

– És az úttörőmozgalomban, majd a KISZ-ben folytatva?

– Részben. A nyári építőtáborok emlékeit az izmaimban és a szívemben őrzöm.

– Az önéletrajza szerint a dolgozó gimnáziumában érettségizett.

– Úgy van. Egy fertőző betegség miatt váltottam át, aztán maradtam, holott ez jóval nehezebb volt a nappali tagozatnál. Az estéknek és a hétvégéknek lőttek. Ellenben önálló keresettel rendelkező önálló nő vált belőlem, a dolgozó gimnáziumából örökölt sok baráttal és barátnővel.

– Munkahelyei?

– Áldom a születésem pillanatát, szilveszter napját, mert szerencsét hozott a munkahelykeresésben és -találásban. El ne kiabáljam, mind a mai napig elégedett vagyok, bár a munkaerő-árupiac egyre ingoványosabb a talpam alatt.

– Megítélése szerint ezt a rendszerváltás hozta magával?

– Kétségtelenül. És nem csak magamról beszéllek.

– Álljunk meg itt egy kicsit. Más tekintetben mi a meglátása?

– Az emberek valahogy szembekerültek egymással. Kenyérfeltés uralkodik, és ez érződik minden típusú kapcsolatban. A nagybetűs életben ugyanúgy, mint a mindennapokban. Most az Alacsán lakom (XVIII. kerületi lakótelep – a szerk.), ez zöld sziget, kevés hasonló lakóközösség létezik. Éltem viszont olyan lakótelepen is, vidéken, Pesten egyaránt, ahol a ricsaj, a köztözködés a mindennapok része volt. Mondjuk két lakó kutyája összeugrott...

– Úgy tudom, önnek is volt kutyája.

– Igen, egy gyönyörű skót juhász. Kullancscsípés végett vele. Hallom, hogy utóbb a lőrinci kiserdőben is felütöttek fejüket ezek az átkos és veszélyes rovarok. Mindenki védekezzen! Emberről állatra, állatról emberre mászik. Hallt okozó baktériumok száza it hordozza. Közügy a pusztítások.

– Elérkeztünk az egészségügyhöz. Mi a véleménye a Munkáspárt kórházprivatizációjának több éves kampányáról?

– Tetszik, bár nem egyszerű a dolog. Magamra vetítve, én öt év alatt négyszer kerültem kés alá, míg a negyedik alkalommal, egy ötven százalé-

Csepeli Zsuzsanna

ban magántulajdonban lévő kórházban megtalálták a gyógymódot. A költségek felét viszont magánemberként térítettem meg, mert az OEP listáján az én betegségem nem szerepel. A szobatársammal, aki egy vidéki városból érkezett, azt is igazoltatták, hogy közelben-távolban a lakóhelyi körzetében nincs állami gyógyintézet, ahol e speciális beavatkozást elvégeztethette volna. Nemhogy közelben-távolban, Budapesten sincs több ennél az egy részlegnél. Öröm, hogy külföldi tőkével létrehozták. Hogy van, hogy létezik. Mindinkább szembesülni kell azzal a ténnyel, hogy az emberi életnek, az egészségnek igenis szabott ára van. Hogy ki fizeti? Hasonló kérdések a Kádár-rendszerben fel sem merültek. A politika tehát a kórházakba is behatolt. A Munkáspárt a védtelen és szegény betegek érdekeit is képviseli.

– s – a

Kárvallottak, áldozatok: az idősek

A lépcsőházban asszonyok zinatoltak. Egyszerre beszélt mindegyik, alig lehetett érteni miről is van szó.

– Tegnap is végigjárták a házat – mondta egyikük –, mind a 28 lakással próbálkoztak. Most az a trükk, hogy a kopogtatócédulát gyűjtik. Korábban ők voltak a vízáraellenőrök, majd a távfűtőtől „jöttek” vagy a nyílászárókat ellenőrzik. Engedjék csak be őket...

– Persze, szegény Balassa néni is így rabolták ki – emlékezik másikkal. – Megszabadították a negyvenzres betétkönyvétől. Az operációjára gyűjtötte.

A panelházakat ismeretlenek látogatják. Mindenféle hivatalosnak tűnő álcában. Becsületesnek a lakásokba és ki mer ellenállni a hivatal küldötteinek? Az idős ember biztos nem. Beengedik a lakásba a hivatalant, és pillanat alatt lába kel az értékek. Tavaly 507 idős embert fosztottak ki, támadtak meg! És még örülhet, aki ennyivel megúsza!

Nem úgy a jászberényi házaspár. A fogathajtó világbajnok. Ők ráfizettek, az életükkel, a jóhiszeműségükkel! Kit engedtek be, kit nem, ma még nem tudhatjuk. Szörnyű kivégzés lett az osztályrészük. Akárcsak a soproni taxisofőrnek, a zagyvaréki egyedül élő öregasszonynak, avagy a Szegeden túli idős néni, akit néhány tízezer forintért öltek meg...

S a rendőrség sok esetben tehetetlen. Tavaly tartott sajtókonferenciát Ignác István Pest megyei főkapitány. Arról tudósította a média szakembereit, hogy bár csökken a bűnesetek száma, az idősök sérelmére elkövetett cselekmények kegyetlenek. A rendőrség nyitott az idősök, a magatehetetlen emberek védel-

mére, de a megelőzésnél nincs fontosabb. Ezért szolt oly hangsúlyosan a SZEM-ről, a Szomszédok Egymásért Mozgalomról. Aligha lehetne más módon hatékony segítséget nyújtani, mint az egymás iránti figyelem révén. Hiszen napközben is üres a családi házak, a vidéki, városi otthonok, a panelházak lakásai, legfeljebb a nagymama, a nyugdíjas papa van otthon. Idős embereknek pedig kisebb a fizikai erő, tompultabbak az érzékszervek, aztán ha az éberség hanyul, szabad a pálya...

Talán inkább megnyugtató: egyre szélesebb körű a nyugdíjas mozgalom. A klubok, társadalmi szervezetek, egyesületek, szövetségek lassan az egész társadalmat átfogják. Szervezett segítségre számít a magatehetetlen, munkára a „fiatal” nyugdíjas, legalábbis olyan elfoglaltságra, amivel használni tud.

A minap beszélgettünk Jankovits Györggyel, a Magyar Nyugdíjas Egyesületek Országos Szövetségének elnökével a fenti jelenségekről.

– Szövetségünk egyike a legnagyobbaknak a nyugdíjas mozgalomban, mintegy 1200 klubot tartanak nyilván szövetségünk, amelyek minden megyében jelen vannak – mondta. – S mint minden élő szervezet, ez is mozgásban van, új nyugdíjas életforma van kialakulóban. Az idős ember a szabadidejét nem csupán közművelődéssel, versmondással, énekegyüttessel, néptáncokkal tölti ki, hanem sporttal, rekreációval kondicionálja magát és dolgozni akar. Aktív részesévé válni újra a társadalomnak. Nem eltartottnak lenni, hanem adni a közösségnek, a gazdaságnak, a GDP-nek! Kialakulóban az új típusú idős

korú ember, aki nem azonos a magatehetetlen, bortal-mankóval járó nyugdíjossal. Amennyi az erejéből, képességéből telik, mindazzal részt venni a hasznos munkában! S meg kell találni az ő érdekvédelmüket is. Ezt szolgálja az élet- és biztonságvédelem, együttműködésünk az ORFK bűnmegelőzési részlegével.

Az utóbbi időben megszaporodtak a támadások az időskorúak ellen, s a nyugdíjas szövetségek, a klubok keresik az együttműködést a helyi polgárőrséggel, a rendőrséggel, kapitányságokkal. Azok pedig teljességgel segítséget adnak: Ceglédén több helyütt előadások hangzanak el, mit kell tenni, ha baj van, a bűnmegelőzésről. Pécsen 52 nyugdíjas klubban önmegvédelmi fogásokat tanítanak be a rendőrségi munkatársak...

Közeledik a tavasz, az elvélhetőbb időjárás. Könnyebbé hoz a védelemben a korábbiak szemből a növekvő nappali világosság. Jobban szemmel tarthatók az idősök otthonai, de megszaporodnak a vándorló családtagok hívei, a könnyebb életre vágyók. Akiknek kisebb a kockázat idős embe- rektől kicsalni, elrabolni esetleg egy élet munkáját!

S mindamellett, adódik politikai erő, amelyik kampányfogásnak használja fel a nyugtalanságot! Ismert jelszó: minél rosszabb az országunk, annál jobb nekünk! Majd „igazi” közbiztonságot ígérnek a mostani, a labilisszámú szemben.

De hogy melyik az igazi megvalósítás, arról jobb személyesen meggyőződni. Esetleg a választási programban foglaltakkal!

M. M.

Visszaélések

Velem történt, különben el sem hinném. Harmadikán megjelent nálam egy kisebb csoport és felajánlott ötven darab ajánlószeletvényt ötvenezer forint plusz benzinköltség megfizetése esetén, állítólag ott volt a kocsi. Ne kábítsatok, mondtam. Ezt legközelebb hétfőn kezdik osztani, de különben sem vagyok milliomos. Rövidesen kiderült és a médiából tudtam meg, hogy nem kamu volt a dolog. Most ott tartunk, hogy aranyért sem lehet találni a környéken kopogtatócédulákat, mert odaadták: ki öntudatból, de sokan sörért, borért, pálinkáért, darabját ezer forintért – vagy félelemből.

Persze a kisebb pártok labdába sem rúghatnak, hiszen nincs elkölthető X összegük a kampányra. Azért írok X-et, mert mindenki tudja, hogy a hivatalosan közölt összeg csak töredéke az elkölthetőnek.

Aztán ott van az ember fölött a pártos főnök vagy a falu első embere. A súlyos munkanélküliség, a megélhetés veszélyei miatt biztos az ő pártjukra áll a dolgozó, félve a retorziótól. Így a nagy pártok és kiszolgálóik lubickolnak a „népszerűségben”. Mutatják is magukat eleget, osztogatnak az állam, vagyis a mi pénzükből.

Van ember, aki még szavazni sem mer szíve szerint, mert sosem lehet tudni.

Most már csak azt kellene pontosan megfogalmazni, hogy ha ez a demokrácia, akkor mi a diktatúra?!

Szűcs Gyula
képviseletjelölt

„Egykulcsos”, azaz osztályérdek

Beigazolódik a régi mondás: „holló a holló szemét nem vájja ki”. A több párt által megígért „egykulcsos” személyijövedelemadó-reform az, ami legutóbb bizonyítani látszik ezt a közmondást.

Hiszen akik minket képviselnek az ország házában, ismét cserben hagytak bennünket, a többséget. Elhatározták az egyik legnagyobb átverést, az egykulcsos jövedelemadót. Azt jelenti ez, hogy a jelenlegi legmagasabb jövedelmi sávba tartozók a mostani 36 százalékos adó helyett (amit az idén csökkentettek 38-ról 36-ra) csak 18 százalékos fizetnének.

Ködszítésként megmagyarázzák, hogy az adóátlag jelenleg is e körül van, de nem mindegy, hogy ki fizeti be. A többszáz ezer forintos havi fizetésűek (hogy egyéb jövedel-

mükről ne is tegyék említést) is olyan arányban fizessenek adót, mint akiknek a bevétele alig haladja meg a minimálbért? Ez az arányos teherviselés?

Másrészt megindokolják, hogy így egyszerűbb az adóbevallás. Emlékszem az első bevallásra, amikor még négy jövedelmi sáv volt, egyszerűbb volt, mint a mostani, a kétsávos. Ha ilyen arányban „egyszerűsödik” az egysávos válással, akkor szépen vagyunk!

Igazságosabb volna a nagyon magas (évi 5 millió forint feletti) jövedelműek számára harmadik jövedelmi sávot és a mostaninál jóval magasabb százalékos megadóztatást.

De amíg a magas jövedelműek ülnek a parlamentbe, csak a saját osztályuk érdekét tartják a szemük előtt.

T. I.

Dolgozókat a parlamentbe!

Ne az új rend képviselje a fizikai és szellemi dolgozókat, valamint a nyugdíjasokat az országgyűlésben, hanem olyan választott képviselők, akik a saját bőrükön érzik a rablókapitalista rendszer minden átkát, s képesek minden erejükkel az igazságtalanság felszámolásáért küzdeni. Hazánkban több mint hárommillióan élnek a szegénységi küszöb alatt. Gyerekek százai éheznek, becstelten megőregegetett időskorúak képtelenek fizetni a számukra szükséges gyógyszereket, munkanélküliek egyre növekvő tábora várja sorsa jobb fordulását. Önhibájukon kívül fagyhalálra ítélt hajléktalanok várják minden évben a szeretet ünnepe, hogy melegebbé juthassanak és jól lakhassanak legalább

egyszer egy évben. Aki a lelkiismeretére hallgat, az ilyen ember-telenséget nem támogathat. A választási jogkalkulációval minden szavazati joggal rendelkező honfitársunk számot adhat emberségéről, segítőkészségéről és igazságszeretetről. A jelenlegi parlamenti pártok mind a tőkések és a multikat támogatják, mert hisz ők is közéjük tartoznak. Változások csak akkor várhatóak, ha a rendszerváltás valamennyi károsultjának érdekeit védő Magyar Kommunista Munkáspárt képviselőjelöltjeit bejuttatjuk a parlamentbe. Ehhez először az szükséges, hogy a kopogtatócéduláinkat juttassuk el a választókerületünk képviselőjelöltjéhez.

Cs. Nagy László
Kerepes

Kinek a pénzén és kinek a részére épül a gáztároló?

A közelmúltban bekövetkezett események bizonyították, hogy hazánk energiaellátása egyoldalú, egyetlen eladótól függ. (Megdöbbenően új megállapítás, hiszen évtizedek óta így van, akkor a legolcsóbb és biztonságos forrásnak bizonyult.) Most bizonytalanná vált, ezért biztonsági tárolót kell építeni – mondja kormányunk. A tároló építésének költségvetését megelőlegezi a költségvetés és mi, a fogyasztók megtérítjük fogyasztásunk arányában.

Ezek szerint a mi számlánkra épül a gázforgalmazó vállalat raktára.

Építetünk mi már üdülőket, óvodákat, tataroztunk kétkézi munkával vagy „téglaeggyel” iskolát, könyvtárat, mert tudtuk, láttuk, hogy a pénz kevés, és óvodára, könyvtárra, művelődési házra szükség van. Mi lett a vége? A mi épületeinket valaki megbízásunk nélkül „privatizálta”: sajátjaként rendelkezett a mi óvodáinkkal, művelődési házunkkal, üdülőnkkel.

A mostani helyzet ennél egy-

szerűbb, most a forintjainkat adják oda, hogy valakinek, valakinek biztonsági tartalékuk legyen. Mondják, ez szükséges a biztonságos ellátáshoz, de a gázforgalmazó vállalatnak kötelessége a biztonságos ellátás, ki épít például a pének biztonsági lisztraktárakat? Ha ezzel a céllal elveszik a forintjainkat, akkor részvényt és beleszólást kérünk a raktárak hasznosításába, később se gázdagadjon senki a mi forintjainkból épült biztonsági tárolókból!

Tánczos Imre, Budapest

Diplomások szelekciója

Egy néhány nappal ezelőtti híradás arról számolt be, hogy a közeljövőben a munkaadók diploma alapján is szelektálni kívánják a pályakezdő fiatalokat. A terv szerint számos munkahelyen iparkodnak kiszűrni vagy hátrébb rangsorolni a fizetés helyeken oklevelet szerzett jelölteket: az érintettek vezetői mindenekelőtt arra törekednek, hogy a felkínált pozíciókba megfelelő tudású és szakértelmű ifjakat állítsanak. Az

elképzelés több szempontból is üdvözlendő, például amiatt, mivel a mennyiségi paraméterekre törekvő liberalizált oktatási rendszerrel szemben – amely gyakran arra épül, hogy bárkit felvesznek, csak fizessen az illető – a valódi, minőségi jellegű ismeretanyaggal bíró szakutadást részesíti előnyben. Ez rá is írt a magyar felsőoktatásra, hiszen a hatvanas-hetvenes években végzett, főleg műszaki értelmiségiek éppen sok-

oldalú műveltségük, felkészültségük révén öregbítették a szocialista Magyarország hírnevét – jó lenne, ha ez a jövőben is így maradjon. Emellett a minőségi célkitűzéseket pályaválasztási szakértők is indokoltan tartják: számos jel utal ugyanis arra, hogy a bolognai reform az iskolák és a cégek közötti együttműködési hiányosságok miatt sem szolgálja a hallgatók érdekeit.

B. D. A.

FEL! TÁMADUNK!

Fel! Támadunk!

Ha egy szám után két meghatározás található, az első a vízszintes.

MEGHATÁROZÁSOK:

1. Mao Ce-tung A Liu-pan-hegy c. verséből idézünk, az első sor. – Román körtánc. **2.** A zsiráf Kongóban honos rokona. **3.** Murska ...; Mura-szombat szlovén neve. **4.** Mondatelem. **5.** Előkelő, gazdag ember. **6.** Primus inter ...; első az egyenlők között. **7.** Bámul ikerszáva. **8.** Ugocsa ... coronat. **9.** ... királya; Lalo-opera. **10.** Maga előtt keresztülnyom. **11.** Romantikus történeti festő (Mór). **12.** Rovartestész. **13.** Előidéző. **14.** Kubai festőnő (Sandra). **15.** Északi germán viharisten. **16.** Erőszakkal lop. **17.** Régész öröme. **18.** Bankpánik. **19.** Rajt. – Szöglet. **20.** Bácsi(ka). **21.** Felfelé mozgat. **22.** Nemtetészt fejezi ki a kutya. **23.** K-mezon. – Méhlikás. **24.** Szeszkezdvelő. **25.** A szülők egyike, becézve. **26.** Marx személyneve. – Színész (Emil). **27.** Igeképző. – Indusztriális. **28.** Az idézet második,

befejező sora. **29.** Kafka kisregénye. **30.** Kuba pénzneme. – Áramforrás csatlakozó pontja. **31.** A máj termelte emésztőnedv. – Ez a másik. **32.** Szibériai folyam. **33.** Város Lengyel-Sziléziában. **34.** Késő(bb) nemzedék. **35.** Az Omega frontembere (János). **36.** Orosz tehergépkocsi-márka. **37.** Az évi közteherkivetés és levonásokat tartalmazó APEH-értesítés. **38.** A fejet tartja. **39.** Lamartine költeménye. **40.** Mondabeli zsidó agyagszobor. **41.** A Törökországi levelek írója (Kelemen). **42.** A ború elmenté. **43.** Azon a helyen, népiesen. **44.** Huszonnégy óras. **45.** Japán nemesi erkölcs- és illemtan. **46.** Szép szál férfi. **47.** ... vino veritas; borban az igazság. **48.** Kossuth-díjas botanikus (Rezső, 1903–1980). **49.** Kb. fél hektoliteres. **50.** ...-Tiki; heyerdahl hajója. **51.** Török evezős csónak. **52.** Nem is édes! **53.** Páros szem! **54.** Erdélyi történetíró volt (Péter). – Tengervízszint csökkenése. **55.** Tejszint habbá dolgoz. – Osztórák–magyar tó. **56.** Francia történetész, bölcselet, Kelet-kutató, a Jézus élete c. mű szerzője (Joseph Ernest, 1823–1896). **57.** Stratford-...-Avon; Shakespeare szülővárosa. – Nem is

előtt! **58.** Becézett Emese. – ... Twain; amerikai regényíró (1835–1910). **59.** sérülés. **60.** Pénzintézet. **61.** Károkozás. **62.** A felületére, népiesen. **63.** Erősen csíp. – Krimiíró (Bertalan). **64.** A Béta Centauri csillag másik neve. **65.** A Talpalatnyi föld főszereplője (Jóska). **66.** Egykori spanyol, portugál és brazil pénz. **67.** Flotow operája. – Kiss ...; Kate! **68.** Az asztácium vegyjele. **69.** Algériai kikötőváros.

Horváth Imre

Az előző lapszámunkban megjelent rejtvény helyes megfejtése: *Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni, hogy melegegjenek az emberek.*

Nyertesek: Pelikán Mihály (Kiskunhalas), Némeh Gyuláné (Budapest), Fekes Andrásné (Sopron).

E heti feladványunk helyes megfejtését 2006. február 27-ig lehet beküldeni a szerkesztőség címére (1082 Budapest, Baross u. 61.).

1	2	3	4	Z	5	6	7	8	9	V	10	11	12	A
13					14						15			
16				17		18				19				
20				21	22				23					A
	24		25					26					27	
28	G		29					30				31		
32	33		34					35			36	37		
38			39			40				41		42		
43				44		45				46			47	
48				49	50					51			52	K
53				54					55				56	
									58				59	60
61	62					63				64	65			
66						67				68		69		
K					M					Ö				

Éjféλι Napsütés

SZATÍRÁK ÉS KARCOLATOK (RÉSZLETEK) 2

Nem tudni, hogyan és mikor, de a művelődési élet irányítói rájöttek: Moharos túl jó játékos ahhoz, hogy érdemes legyen a partonvalon kívül marasztalni. Az engesztelő szándék jeleként József Attila-díjra terjesztették fel. A hírt Aczél György személyesen közölte vele, Moharos csak a fejét ingatta:

– Aczél elvtárs, én ezt nem fogadhatom el.

– Már megint milyen politikai fenntartásai vannak?

– Csak arról van szó, hogy az én polgári jogaim még mindig nincsenek helyreállítva, ezért a szabályok szerint nem kaphatok állami kitüntetést, legfeljebb még öt év börtönt.

Útja innen továbbra is felfelé vezetett, az Új Világ című kulturális hetilaphoz irányították át. Moharos szó nélkül tudomásul vette a döntést. Nem rendezett búcsúüvászatot, kék munkaköpenyét is otthagya lógni a megszokott szögön, csak a golyóstollait, az ólom Lenin-szobrot és azt a néhány kavicsot pakolta össze, melyet még a rég halott feleségével gyűjtött egyetlen tengerparti nyaralásukon.

Az újságot gyakorlatilag ő szerkesztette, de formailag mégis csak második emberként szerepelt a kolofonban. Az illetékesek úgy vélték, túl sok volna a jóból, ha túlságosan is előre rukkoltatnák, másrészt a főszerkesztői ranggal és fizetéssel egy renitenskedő Kossuth-díjas költőt kívántak leszerezni. Moharos nem lázadott, beerte azzal, hogy hagyják dolgozni hétfőtől vasárnapig, sőt abban sem akadályozzák meg, hogy munkát vigyen haza, és éjszakánként kéziratokat olvasson magányos lakásában. Az „Új Világ” hamarosan a magyar sajtó zászlóshajójává vált.

Moharos a legnehezebb feladatot választotta: a magát szocialistának mondó rendszert próbálta megvédeni önmaga ellen, bár már sokszorosan megtapasztalta, hogy a védelmezett ezért ritkán szokott hálás lenni. Világosan felismerte az újonnan keletkező társadalmi áramlatok mozgásirányát, a maga szerény módján rendreutasította a sajtót, a művészet zabolátlan kiskirályait, Csurkától egészen Hofi Gézáig.

Megállapításait vitatni nem lehetett, elutasítani viszont igen. Akik magukat talapzaton szeretik látni, nem kedvelik, ha valaki a kisebb bálványokat megpróbálja megingatni piedesztáljukon. Moharost gyakran állították a szőnyeg szélére, el-eltávolították a szőnyeg szélére, el-eltávolították a szőnyeg szélére, el-eltávolították a szőnyeg szélére.

Megbizonyosodva róla, hogy érvekkel nem tudja meggyőzni igazáról a feletteseit, Moharos egy különös taktikai eszközhöz folyamodott. Ha újra hasonló esetek adódtak, „ultima ratio”-ként, utolsó érvként megírta a felmondólevelét, azzal a záradékkal, hogy ha megszabott időn belül nem kap választ, a bejelentését elfogadottnak tekint.

A rövidre szabott terminus gyors döntésre kényszerítette az illetékeseket. Ők szívük szerint úgy megszabadultak volna tőle, mint egy a cipőjükbe behullott, lábukat győtrő kavicsból, de be kellett látniuk, hogy senkit sem tudnának a helyére állítani, így hát, ha fogcsikorgatva is, de engedtek. Moharosnak még maradt ideje, hogy a szóban forgó ügyben érvényesíthesse a szándékát. Mellesleg a felmondását is visszavonta, és dolgozott tovább, egészen a következő szembeszegülésig. Az évek során tizennégy ilyen leköszönő levél gyűlt össze a hivatali archívumban.

A szerkesztőségi stáb csak lassan változott Moharos körül. A Kossuth-díjas költő-főszerkesztő nyugdíjba vonult, egy másik Kossuth-díjas követte, akit ugyancsak meg kellett nyerni a szocialista eszméknek, de elődjéhez hasonló nagyvonalúsággal ő is hagyta dolgozni Moharost. Őt nem érdekelték különösebben a csúcson végbemenő őrsegváltások, de fenntartotta azt a jogát, hogy maga dönthesse közvetlen beosztottjainak kiválasztásában.

Mikor a lapnál megüresedett a titkárnői állás, többen is jelentkeztek rá. Moharos valamennyiük anyagát elolvasta, figyelmét

egy Bojtár Johanna nevű pályázó keltette fel, elsőként őt rendelte be meghallgatásra.

Egy már-már kínosan tiszta, szemüveges, harminc év körüli lány kopogott be Moharos irodájába. Vézna testét, melyben a csontok mintha esernyődrótból lettek volna hajtogatva, nehezen lehetett elképzelni egy szerkesztőségi titkárnő tekintélyt parancsoló szerepében. A széknek szinte csak a peremére ült le, mintha arra számított volna, hogy hamarosan úgyis elküldik.

Moharos végigfutotta a pályázathoz mellékelte önéletrajzot, rövid tájékoztató után megjegyezte:

– A szüleiről nem tesz említést.

– Semmit sem akartam elhallgatni, csak nem tudtam, hogy szükség van rá.

– Az édesapja, Bojtár Béla mivel foglalkozott?

– Katona volt. – Él még?

– Nem, meghalt – a nő tekintetét Moharosra emelte –, kivégezték.

– Értem.

– Akkor, ugye, nem számíthatok az állásra? Már máshonnan is elküldtek.

– Majd értesíteni fogjuk.

Mikor a távozó nő mögött becsukódott az ajtó, Moharos áthívta magához a lap személyzetisét:

– Bojtár Johanna mellett döntöttem, a többi pályázót mondja le.

A személyzetis Moharost annál jobban ismerte, semmint hogy a döntés okai felől érdeklődjön, tudta, kérdéseire úgysem kapna választ. Mikor magára maradt, Moharos kulcsra zárta az ajtaját, egy faliszekrényből konyakosüveget vett elő, töltött magának, majd mintha egy láthatatlan személlyel koccintana, felemelte a poharát:

– Ennyivel tartoztam neked, Béla!

Bojtár ezredes valaha Moharos legjobb barátai közé tartozott, a felszabadulás után együtt tanítottak a Tisztképző Akadémián. Útjaik aztán különváltak, de gyakran össetalálkoztak különböző hivatalos rendezvényeken.

A Sors 1957-ben, a felkelés után huzamosabb időre egymás mellé sodorta őket, a szegeci Csillag börtön egyik cellájában kerültek össze. Moharos a Kossuth Klub-beli szereplései miatt tartóztatták le. Bojtárt pedig azért, mert a behatoló szovjet csapatok ellen küzdő utolsó fegyveres csoport parancsnoka volt.

A közbüntényes rabok között a két politikai fogoly „spann”-ba lépett, védtek és segítettek egymást, megosztották ennivalójukat és cigarettájukat. Átbeszélgették a „patkánypuha” börtönéjszakákat, többnyire a rég nem látott család került szóba.

Az állami ünnepek előtt a börtönben a politikai foglyoknak kiosztották hozzátartozóik fényképeit, melyet még a befogadásnál vettek el tőlük letétbe, egy napig nézegethették, aztán újra be kellett szolgáltatniuk. Moharos megmutatta társának a fia fotóját, és ő is sokszor látta a Johannáról készült felvételt: kislánynak is vékony, szemüveges jelenség volt.

Bojtár ügyét később elkülönítették, súlyosbították az ellene emelt vádak, halálra ítélték, és kivégezték a Kisfogházban

felállított bitófán. Moharos szabadulása után elkerült mindent, ami a börtönben eltöltött évekre emlékeztette volna, Bojtár családjával sem vette fel a kapcsolatot.

Bár egy szerkesztőségen belül dolgoztak, Moharos továbbra is betartotta a három lépés távolságot, kiadta a feladatokat, és megköszönte azok elvégzését. Ha ebédnél egy asztal mellé kerültek a vállalati étkezőben, csak közömbös kérdéseket tett fel:

– Hogy kapta épp a Johanna nevet?

– Apám adta, neki Jeanne d'Arc, a francia Szent Johanna volt a kedvenc történelmi nőalakja.

Moharos ezzel be is fejezte az érdeklődését, nem tudta, hogy a lány ismeri-e a halott apjához fűződő kapcsolatát, de bárhogyan is állt volna a helyzet, nem akarta szóba hozni. Attól tartott, protekciónak tűnik, hogy felvette a laphoz.

A lány anyjától értesült ugyan a történetről, és azzal is tisztában volt, hogy az állását is Moharosnak köszönheti, de tudomásul vette, hogy ezt a témát nem illik előhozni. Mégis szinte vallásos rajongással övezte a főnökét; ő maga rakott rendet az íróasztalán, törölgette le a port a kis Lenin-szoborról és a tengerparti kavicsokról, megvarrta Moharos ki-kifeszülő ballonkabátját. Ha elmulasztotta az ebédet, leszaladt a boltba, és szendvicseket készített neki. Mindig a háttérben maradt, a munkájára összpontosító Moharos fel sem figyelt ezekre a gesztusokra.

Az idő haladt, a világ nem, így Moharos törvényszerűen eljutott egy újabb konfliktusig feletteseivel. Ezúttal magával Aczél Györggyel különbözött össze. A kulturális élet irányítója gyakran vendégeskedett a művészeti élet prominens alakjainál, ezeken az úgynevezett „sóletvacsorákon” különböző kompromisszumokat fogadott el. Ezek hatása az „Új Világ”-nál is lecsapódott, a vacsorák résztvevői cikkeikben elvileg megengedhetetlen állításokat tettek. Moharos önmérsékletre kérte Aczél, aki kerekén visszautasította a kifogásait, jobb megoldás híján az újságíró ezúttal is az oblitát felmondóleveléhez folyamodott.

A szerkesztőség archívumában már tíz hasonló deklaráció is lapult, de Moharos most először diktált le ilyet Bojtár Johannának. A lány nem ismerte a lépés félig-meddig taktikai jellegét, főnöke távozása úgy hatott rá, mintha végítélet harsonáját hallotta volna megszólalni. Moharos már rég befejezte a diktálást, és lefelé kopogott a szerkesztőségi épület lépcsőjén, mikor ő még mindig nem tudta rászáni magát, hogy felkeljen az írógép mellől. Újra és újra elolvasta a szöveget, kétségbeesve töprengött, hogy mihez kezdjen.

Moharos úgy tapasztalta, hogy általában nyolc-tíz nap múlva reagálnak a felmondására, behatják és elkezdődik az egyeztetés, mely elfogadható kompromisszummal szokott végződni. Most azonban az egyik hét követte a másikat, és semmiféle válasz nem érkezett. Moharosnak be kellett látnia, hogy ezúttal túlfeszítette a húrt, Aczél megalkalta, hogy személyében is megbíráta, és úgy döntött, hogy megváltik tőle.

Moharosba több büszkeség szorult annál, mint hogy nyíltan rákérdezzen és alkudozásokba bocsátkozzon, elkezdett készülődni a távozásra. Sorra lezárta a folyamatban levő ügyeket, belenézett minden egyes dossziéba, végiggondolta, milyen lépéseket kelleni tenni, aztán letette a papírokat: már nem órá tartoznak. Lassan lelkiismeret-furdalás támadt benne, amiért magukra hagyja azokat, akiken segíteni tudott volna, talán mégis le kellett volna győzni a büszkeségét, és tovább kellett volna maradnia.

– Késő bánat – gondolta –, ha egy öngyilkos kiugrik a tizedik emeletről, a harmadikról már nem fordulhat vissza.

Újra és újra kitolta a várakozás határidejét, de egy hónap elteltével már végképp feladta. Egy nap felkelt a székéből, egy nejlonzacskóba belerakta a kisméretű, ólomból készült Lenin-szobrot, a kavicsokat, melyeket rég halott feleségével gyűjtött a tengerparton, és a kis üvegtálat, melyen

krumplicukordarabokat tartott arra az esetre, hogy ha szorítani kezd a szíve. Titkárnője döbbenet figyelte a rakodást:

– Hová készül, Moharos elvtárs?

– Írja ki nekem az egész évi szabadságomat, Johanna. A napokban jön majd egy levél a Miniszteriumból, hogy nyugdíjba küldenek, majd hívjon fel, ha megérkezik.

– Nem jön ilyen levél.

– Kedves magától, hogy vigasztalni akar, de ezt én jobban tudom. Emlékezhet rá, hogy épp magának diktáltam le a felmondóleveletem.

Johanna elvörösödött:

– Én viszont nem küldtem tovább – mondta, és mintegy bizonyítékul elővette a levelet íróasztalának fiókjából. Moharos csodálkozva forgatta a kezében:

– Ez nem jellemző magára, miért csinálta?

– Mert nem tudtam volna elviselni, hogy Moharos elvtárs elmenjen tőlünk.

– Tőlünk?

– Tőlem.

Moharos sokáig nézett rá, aztán biccentett:

– Akkor a szabadság sztorinó – visszaindult az irodájába, félútról még visszaszólt. – Hogy szokták becézni a Johannát?

– Hanna, Hanni.

– Értem. Még szükségem van rá, hogy összeszedjem magam, majd később jöjjön be hozzám.

A NÉVJEGY

– Egy pártba nem elég egyszer belépni, egy pártba naponta újra be kell lépni azért, hogy elviseled és megemészted azt a szégyent, melyet a hozzá való tartozás jelent – mondja B., a decens filozófia docens –, ezért soha nem vonzott az aktív politizálás.

Csak egyszer inogtam meg, az 1990-es években, a rendszerváltás után. Úgy éreztem, tartozom addigi életem túlnyomó részének azzal, hogy most, a bajban kiállok a szocialisták mellett. Ne gondolj nagy vállalkozásokra; tartottam néhány népszerűsítő előadást, segítettem megfogalmazni néhány cikket, közhasznú megfigyelést, hogy a politikusok inkább hirdetni tudják az igét, mintsem ragozni.

Ez a tevékenységem természetesen személyi kapcsolatok kialakulásával járt, általában Nagy István, a párt egyik frontemberre, egykori miniszter közvetítette a soros kívánságokat. (Valóban így hívták? Nem, de az Írás úgy tartja, hogy a méltatlanoknak ne legyen nevük.)

Őt már korábbról ismertem, valaha abban a gyógyszergyárban működött kiemelt KISZ-titkárként, ahol az én bátyám mérnökként dolgozott. Elkerülhetetlenül konfliktusai támadtak egymással, néha bizony igen hevesek. Képzeld el engem kétszeres tágasságúra nyitott pófával és tízszeres ragaszkodással az igazsághoz, és akkor előtéd áll a bátyám, B. Dániel. Nagy gyakran behívta az irodájába, az ügyek természete szerint hol fenyegette, hol csitítgatta, békíteni próbálta, gyakran sikerrel is járt, már akkor megmutatkozott benne az eljövendő diplomata. Ha barátokká nem váltak, kedvelték egymást, a KISZ-titkár valahányszor ki akarta ismerni magát szakmai ügyekben, mindig B. mérnök úrhoz fordult.

Nagyhamar kinőtte a kopott gyár kereteit, karrierje egészen a miniszteri bársonyszékig ívelt, futását csak a rendszerváltás állította meg, de az 1994-es választások után visszatérhetett régi posztjára. Szimpatikus, emberszabású gesztusokat tett. Mikor újra hivatalba lépett, szobájából elvitette a jobboldali elődje által beszerzett garnitúrát, és nem még újabbat vásároltatott helyette, hanem felhozatta a pincéből a maga egykori berendezési tárgyait.

Ehhez a stílushoz tartozott az is, hogy minden találkozásunknál mielőtt rátért volna az éppen aktuális kérnivalójára, mindig érdeklődött előtte:

(Folytatjuk)

Útmutató kiadványsorozat az Európában való tanuláshoz

Egyre több magyar fiatal gondolkozik azon, hogy külföldön tanul tovább, s valamelyik országban vesz részt nyelvtanfolyamon, történetesen doktori képzésen vagy ottani egyetemen, főiskolán szerez diplomát. De a diákoknak, illetve a szüleiknek nincsenek információik arról, hogy adott helyen milyen az oktatási rendszer, mi kell ahhoz, hogy felvegyék, s magyarul milyen lehetőségei vannak.

A Csongrád Megyei Munkaügyi Központ által hat évvel ezelőtt létrehozott Nemzeti Pályainformációs Központ nemrég kiadványsorozatot jelentetett meg a 24 uniós ország oktatási rendszereiről. A könyvecskékből megtudható az országok oktatási struktúrája egyrészt azért, hogy az érdeklődők el tudjanak igazodni a képzés mechanizmusában, másrészt azért, hogy azok a munkavállaló szülők, akik családjukkal együtt költöznek más országba, információt kapjanak arról, hogy gyerekeik miként kapcsolódhatnak be az ottani oktatásba.

A kiadványok kitérnek azokra a lehetőségekre is, amelyek megkönnyítik az egyes országokban való továbbtanulást, illetve tartalmazzák azokat az internetes elérhetőségeket, amelyek további információkat nyújtanak az adott témában. A könyvek részletesen ismertetik a képzések típusait, a felvételi követelményeket alapfoktól felsőfokig, a beutazási feltételeket, az egyes európai országokkal kötött kétoldalú egyetemes egyezményeket, a végzettségek és bizonyítványok elismerését, álláskeresési tippeket,

adózási szabályokat, munkajogi információkat, illetve az egyes tagországokban a biztosítások fajtáit.

A sorozat nemcsak nyomtatott formában, hanem elektronikus adathordozón is megjelent, így biztosítva lehetőséget a mind szélesebb körű terjesztésre, informálódásra. A Csongrád Megyei Munkaügyi Központ az ország minden megyei munkaügyi központja kirendeltségeinek, az oktatás- és munkaügyihoz kapcsolódó hazai intézményeknek, valamint a munkaügyi központok Foglalkozási Információs Tanácsadóinak is eljuttatta a kiadványokat. Az ország-információk elérhetők továbbá CD-n, interneten a www.npk.hu weboldalon, személyesen pedig a foglalkozási információs tanácsadóknál a munkaügyi központokban és kirendeltségeiken.

A sorozat egyes témakörei gyorsabban, más elemei lassabban avulnak el. A pályainformációs központ az egyes kiadványokat folyamatosan frissíti, karbantartja, hogy naprakész legyenek a rendelkezésre álló információk.

Tarnai

VASAS-EZREDEVÉG ZENÉS-IRODALMI ESTEK

A Vasas Szakszervezeti Szövetség Székházának dísztermében
(1086 Budapest, Magdolna u. 5-7.)
XIV. évad első előadása
2006. február 24-én 17 órai kezdettel

SZERETTEIM

Pécsi Ildikó
Jászai Mari-díjas, Erdemes és Kiváló művész
zenés, irodalmi estje

HÁZIGAZDA:

BARANYI FERENC József Attila-díjas költő, műfordító
A műsor támogatója a Vasas Szakszervezeti Szövetség és a Hevesi Gyula Alapítvány
Belépőjegyek az Ezredvég kerületi aktivistáinál és a Vasas Központi Könyvtár Alapítványánál (Budapest, VIII., Magdolna u. 5-7.), valamint a helyszínen kaphatók!
A jegyek ára egységesen 200 forint.
MINDEN ÉRDEKLŐDŐT SZERETETTEL VÁRUNK!

Hirdessen A Szabadság hetilapban!

Többszöri
megjelentetésnél
kedvezményt adunk.

Várjuk
megrendeléseiket!

Részletes információ:
Huszár Zsófia
Telefon: 313-5420

OLVASSA, TERJESSZE, TÁMOGASSA!

A Szabadság Alapítvány
számlaszáma:
OTP 11705008-20441997

Kitüntetéseket, papír- és fémpénzeket, képeslapokat, porcelánok adásvétele.

VERES ÉREMBOLT,
VII. ker. Izabella utca 37.
Tel.: 322-4799
H-P: 9-17 óráig.

MEGRENDELŐ

Kérem küldjenek az alábbi címre
1 példány A Szabadság bemutatósámat!*

Megrendelem A Szabadság példányát**

- havi előfizetéssel (460 Ft/hó)
- negyedévi előfizetéssel (1380 Ft/negyedév)
- féléves előfizetéssel (2760 Ft/félév)
- éves előfizetéssel (5520 Ft/év)

Név:

Cím:

* A bemutatósám megküldését a Progressio Kiadótól kérje (1082 Budapest, Baross u. 61.)!

** Az előfizetéses megrendelést a Hírlapkézbesítőnél, a Magyar Posta hírlap-ügyszolgálati irodáin, vidéken a postahivatalokban lehet leadni. Kettő vagy több példány azonos címre történő postázását a Progressio Kiadó is vállalja.

Emlékezzünk! Lówy Sándor, az ifjú kommunista

Lówy Sándor a magyar kommunista ifjúsági mozgalom egyik legjelentősebb vezetője volt. „Felső kapcsolatai” nagy reményeket fűztek hozzá, de korai, tragikus halála derékba törte biztatóan ívelő pályáját.

Fiatalságának egy részét Kassán töltötte, ahol csakhamar tagja lett a Csehszlovák Ifjúságunk Szövetségének. Röviddel később már titkára. A kommunista párt vezetői nagy „fantáziát” láttak az ifjúban, ezért Berlinbe küldték pártiskolára, hogy ösztönös ráérzéseit ideológiai ismeretekkel egészítse ki. Ezután Budapestre került és élére állt a KIMSZ-nek. Lówy Sándor lelkes munkája nyomán fellendült az ifjúsági mozgalom. Nagy szorgalom révén olyan szintre jutott elméleti ismeretekben, hogy már maga is tartott előadásokat, vezetett vitafórumokat. Segítségével sorra alakultak meg a vidéki ifjúsági szervezetek, jórészt a Magyarországi Szocialista Munkáspárt (MSZMP) jegyse alatt. Tevékenységét legális körülmények között folytatta, de a rendőrség felügyelete alatt. Ugyanakkor – Lenin tanításait követve – igyekezett összekapcsolni a legális és illegális munkát. Kommunista sejteket hozott létre MSZMP ifjúsági szervezetében. Noha a horthysta hatóságok a Váci Párt működését nem nézték jó szemmel, a buzgó fiatalok fellendítették a szocialista

– kommunista mozgalmat.

Az ifjúsági hálózat kiépítése olyan mérvű lett, hogy 1926. augusztus elejére már összehívhatták az MSZMP tagozatának választmányi ülését. Ezen a tanácskozáson Lówy Sándor beszámolt a végzett munkáról. A hozzászólások nagy felelősséggel elemezték a helyzetet, bizonyosságát adva, milyen nagy utat tettek meg a gyakorlati tapasztalatok megszerzésében és az elméleti ismeretek elsajátításában. Lówy Sándor egyik célpontja a leventemozgalom volt. Meggyőző erővel mutatta ki a szervezett militarista, nacionalista és irredenta jellegét.

1926-ban bekapcsolódott az országgyűlési választásokat megelőző kampányba s az MSZMP javára eredményesen gyűjtötte az aláírásokat, de a hatóságok végül megtiltották a párt részvételét a választásokon. Sőt, elhatározták, hogy hatósági erőszakkal teszik lehetővé további terebélyesedését.

1927 februárjában megindultak a nagy letartóztatások. Lówy Sándor sem kerülte el a rendőrség figyelmét. A lefogatottakat statáriális bíróság elé állították, ám a hazai és nemzetközi felháborodás meghátrálásra

kényszerítette őket. Az ifjú búcsúlevelében írta: „...Gyönyörű volna élni, sokáig, hiszen a holnap olyan szép lesz...”

A bíróság előtt nagy bátorságról tett tanúbizonyságot: „...Semmit sem tagadok le, amit kommunista meggyőződésből tettem...” Atutalták őket a „rendes” bírósághoz. Az újabb tárgyaláson a vádlottak – az ügyész határozott tilalma ellenére – éltették a bolsevik pártot. Lówy Sándor az utolsó szó jogán többek között az alábbiakat mondta: „Mi nem világ-megváltók, hanem a társadalmi rendet megváltoztató kommunisták vagyunk.” Három és fél évi fegyházat kapott, melyet Vácot kellett letöltenie.

Már csak egy éve volt hátra, amikor 1919-ben a börtön politikai foglyai a tühretetlen viszonyok miatt éhségsztrájkot szerveztek. Az akció hatodik napján Lówy Sándorra kényszerzubbonyt erőltettek és gumicsövön keresztül nem a gyomrába, hanem a tüdejébe engedték a tejet. Az ifjúmunkás megfulladt. A temetésen a horthysta detektívek kegyeletlenségét, durva beavatkozással megakadályozták, hogy gyászbeszédben méltassák érdemeit.

A száz éve született Lówy Sándor egyik példaképe lett a kommunista mozgalomnak.

Hegedűs Sándor

Olvadás Sztálin után...

Csaknem három esztendő hatalmi-belpolitikai harcot követően 1956. február 25-én ülésezett az SZKP XX. Kongresszusa, amely a sztálini személyi kultusz felszámolásáról, valamint többek között a szocializmus építése során elkövetett gazdasági-politikai-diplomáciai hibák kijavításáról, a lenini elvekhez való visszatérésről döntött.

Ennek első jelei már Sztálin 1953. márciusi halálát követő hónapokban megmutatkoztak: sor került például a pártvezetők és a kormányzati pozíciók szétválasztására, az úgynevezett kollektív vezetés felállítására Hruscov első titkár, illetve Malenkov és Berija részvételével. Mindezek hatására 1953-54 folyamán több szocialista országban a rendszer alapjait nem érintő változások zajlottak le: szinte mindenhol hallatták hangjukat a személyi kultuszt elutasító reformerek, sőt 1953 júliusában Magyar-

országon másfél évre Nagy Imre vezetésével hatalomra is kerültek. Az „olvadásnak” azonban a szóban forgó kongresszus adott igazi lendületet, amely részben a keményvonalas vezetők konok ellenállásával, átmeneti felülkerekedésével magyarázható. Másfelől a változtatás szükségességét az 1956-os események súlya is indokolta: Lengyelországban a reformer Gomulka, hazánkban ugyanezen év novemberében Kádár János lett az ország vezetője, aki rövidesen az emberarcú szocializmus, a

legvidámabb barakk jelképévé vált. 1968 tavaszán pedig Dubcek hívei alakították Csehszlovákiában tiszavirág-életű kormányt. Ezzel szemben Albániában és Romániában – kisebb antisztálinista jelenségek felbukkanása ellenére is – mindvégig dogmatikus irányzatok képviselői: az előbbi államban Enver Hoxdza, szomszédunkban pedig 1964-től Nicolae Ceausescu maradt hatalmon. Helyzetüket komolyan erősítette, hogy 1964-ben a Kremlben hatalomváltás történt: Nyikita Hruscov utóda a neosztálinista Leonid Brezsnyev lett, aki a kádári szocializmussal szemben – sokszor nyíltan is kifejezett – fenntartással viseltetett.

B. Deák András

VESZTESÉGEINK

- Fata Sándor**, aki 1945 óta volt a párt tagja, 88 éves korában elhunyt. *Miskolci alapszervezet*
- Fehér Sándor**, aki 1940 óta volt a párt tagja, 84 éves korában elhunyt. *Budapest, XIII. kerületi alapszervezet*
- Berze Lajos**, aki 1961 óta volt a párt tagja, 69 éves korában elhunyt. *Homokterenyei alapszervezet*
- Dr. Kovács József**, aki 1945 óta volt a párt tagja, 76 éves korában elhunyt. *Salgótarjáni alapszervezet*
- Susán Béla**, aki 1945 óta volt a párt tagja, 76 éves korában elhunyt. *Bárnai alapszervezet*
- Zalai György**, aki 1945 óta volt a párt tagja, 90 éves korában elhunyt. *Békéscsabai alapszervezet*

EMLÉKÜKET
KEGYELETTTEL
MEGŐRIZZÜK

Lapunkat rendszeresen szemlézi Magyarország legnagyobb médiatitkárja az

»OBSERVER«

1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738, Fax: 303-4744
E-mail: marketing@postaserver.hu
<http://www.observer.hu>

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
Felelős szerkesztő: Szabados Judit
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu;
internet cím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
ISSN 0865-5146
Hírlapárúsítás formájában terjeszti a Lapker Rt. Budapest és vidéken.
Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága,
1008 Budapest, VIII. ker., Orczy tér 1.
Előfizethető valamennyi postán, a kézbesítőknél, e-mailen:
hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: (06-1) 303-3440.
További információ: 06 (80) 444-444.
Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft,
negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft.
Szedés, tördelés: Progressio Kft.
Nyomtatás: Oláh Nyomda, 1211 Budapest, Központi út 69-71.
Felelős vezető: Oláh Miklós vezérigazgató.

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>